

Ristin rintamalta

Simo Korpela

Ristin rintamalta

R. J. Gummerus O.Y., Jyväskylä

K. J. Gummerus Osakeyhtiön
kirjapainossa Jyväskylässä 1927

Nään rannan rauhaisan.

Nään kaukaa rannan rauhaisan
Mä takaa meren kuohuvan.
Se maa on armon, autuuden,
On valtakunta Jeesuksen.

On vaikeaa, niin vaikeaa,
Se rauhan ranta saavuttaa,
Kun tuulet käy ja aallot lyö
Ja ympärill' on synkkä yö.

Mua henkes, Jeesus, ohjatkoon
Niin en mä joudu tuemioon
Daan saavutan, oi saavutan
Sen rauhan rannan rakkahan!

Kiittäkää Herraa.

Kiitosta Herralle, ihminen, kannan,
Kun sinut armossa luonut Hän on!
Kiitosta kannan ja kunnia annan
Hälle, Hän voimass' on voittamaton!
Kiitos soikoon Jumalalle korkeuksien,
Kiitos olkoon Vapahtajan, usriks' kuollessen,
Kiitosta Herralle, ihminen, kannan,
Kun sinut armossa luonut Hän on!

Kunniaks' Herran laulun soikaa,
Kun Hän on auttanut, armahtanut,
Eksyissä etsinyt tuskajapoikaa,
Kiusauksista mun kieroittanut!
Kuolemasta siirsi Hän mun uuteen elämään,
Auta Herran, auta Herran, että siihen jään,
Kunniaks' Herran laulun soikaa,
Kun Hän on auttanut, armahtanut!

Kiitosta Herralle, kansat, te tuokaa,
 Kun Hän on siunannut viljalla maan
 Antaen kaarneenkin pojille ruokaa,
 Tarjoten kaikille siunaustaan!
 Oikeutta kansain kesken pitää yllä Hän,
 Olot ohjaa ihmisten ja kansain elämän.
 Kiitosta Herralle, kansat, te tuokaa,
 Kun Hän on siunannut viljalla maan!

Luojansa suuruutta kaikkeus kiittää,
 Taivaat ja maat iki-ihmeshineen.
 Pieninkin luomus äänensä liittää
 Ylistysviirtehen voimalliseen.
 Maa ja taivas, vetten vuot, oi kaikki ylistää,
 Sielut, luodut, lunastetut, lauluun yhtykää!
 Luojansa suuruutta kaikkeus kiittää,
 Taivaat ja maat iki-ihmeshineen.

Herää, kansa!

Oi herää, herää, herää,
Sä kansa Suomenmaan!
Al' enää päälles' kerää
Sä vihaa Danhsurskaan!
Hän kyllin sua jo pieksi
Ties tehdén tuskain tieksi.
Oi, viisastu jo vitsastaan!

Niin itsekkyyden tieltä
Pois joukot johtajain
Kansalle Herran mieltä
Näin ohjeeks' opettain!
Oi, raskas teill' on vastuu,
Jos kansa harshaan astuu
Ohjeita teidän noudattain.

Sä orjajoukko aineen,
Al' enää orjaks' jää!
Himoojat vallan, maineen,
Oi, nouskaa, herätkää!

Tääll' iljanteilla harhain
 Sua Jeesus aina parhain
 Voi lohduttaa ja lämmittää.

Jo herää, hulluus heitä,
 Rienaaja pilkkasuu,
 Käy eteen sen, min teitä
 Dain houkka halveksuu
 Ja kolkuta, niin sulle
 Synnissä tuomitulle
 Viel' armon ovet avautuu!

Ja fariseusten tavoin
 Jok' itket muita vaan,
 Oi, muista, nöyreill' avoin
 Tie vaan on kunniaan,
 Niin nöyryy, maahan vaimu,
 Suursyntiseks' taas taivu
 Niin löydät rauhan autuaan!

Mycös seiso valppahana
 Sää parvi uskovain,
 Sun suustas käyköön sana
 Herättäin, lohduttain!
 Lyö, hengen haarniskoima,
 Maan valkeus ja voima,
 Lyö kansaa aattein vanhurskain.

Niin käyköön koko kansa,
 Sen jäsen jokainen,
 Luo parhaan auttajansa,
 Luo Herran Jeesuksen!
 Niin pettymyst' ei kellään,
 Jos koko sydämellään
 Vaan antaudutaan Herrallen.

Sun lipussas on risti,
 Oi armas isänmaa,
 Niin lippus kauniisti
 Jeesusta muistuttaa.
 Niin hän sua saakoon johtaa,
 Sua onni silloin kohtaa,
 Oi herää, herää Suomenmaa!

Kuule kutsumusta!

Kuule kutsumusta,
Kuule, syntinen,
Armokutsumusta
Herran Jeesuksen!

Kuule kutsumusta,
Kuule aikanaan,
Ettet myöshästyisi
Jääden kuolemaan!

Kuule kutsumusta
Yhä uudelleen,
Lujemmin niin aina
Siityt Jeesukseen!

Kuule kutsumusta,
Autuudeks' se on,
Rauhan, sopusoinnun
Tuo se tuntohon!

Kuullen kutsumusta
Pääset taivaaseen,
Alta ristin raskaan,
Iloon iäiseen.

Isän kutsua kuuntele!

Isän kutsua kuuntele taivaallisen,
Se kutsu on kutsumus rakkauden!
Ja kirjasta kirjain se kutsumus soipi,
Ja siellä se säilyy
Ja puhtaana päilyy,
Ja siit' elo sielussas' syttyä voipi.
Mut ihmisen miel' alat vaihtuu ja häilyy.

Isän kutsua kuuntele taivaallisen
Sitä aina ja kaikessa noudattaen,
Niin rauha ja toivo sun sielussas viihtyy!
Laps' mieheksi varttuu
Ja miekkahan tarttuu,
Niin taistelu syntiä vastaan kiihtyy,
Niin voittoja saadaan ja saalista karttuu.

Vettä riittää.

Lähte löytyy, vettä on,
Janoavat, oi juokaa,
Turvautuen armonhon
Tulkaa, muita tuokaa!

Moni sielu janoissaan
Eräimaita juoksee,
Vaikka Jeesus tulemaan
Kutsuu heitä luokseen.

Paljon janoovia on,
Vettä siltä riittää.
Eestä armon, sovinnon,
Miljoonat jo kiittää.

Juokaa vettä elävää
Jeesus-lähtehestä,
Syntiäsimot häviää
Silloin sydäimestä!

Käy valohon!

Oi käy valohon!

Sä, sieluni kallis, oi käy valohon!
Ken harhailis yössä, kun valkeus loistaa,
Ja Jeesus on valkeus sammumaton.

On yön-pimeää,
On sielussa synkkää ja yön-pimeää
Ja myrskyä, tuulta ja talvea kylmää,
Jos Jeesus on vieras ja vieraaksi jää.

Hän tahtoo ja voi,
Hän sielua auttaa tahtoo ja voi,
Kun synti sit' uskaa ja kiusaus saartaa,
Hän valkeus yössä, hän aamuni koí.

Mua vaivattiin,
Mua murheen pätsissä vaivattiin.
Kun helteessä huolten voimani raukes,
Mua armolla, Jeesus, Sä lohdutit niin.

Niin riemuikoon,
 Min sieluni toivossa riemuikoon,
 Kun mulla on niin hyvä auttaja tiellä
 Ja huoltenkin tullen mä turvattu oon!

Mä riemuitsen,
 Mä autuuden toivosta riemuitsen!
 Sun turvissas hautaan pelvotta astun,
 Sun, voittaja kuoleman voimallinen.

Käy suojelemaan!
 Käy lastasi heikkoa suojelemaan,
 Oi, Jeesus Kristus, sä kunnian Herra
 Mua johtaen kunnaille kunnian maan!

Maasta maahan.

Maasta maahan kulkee Herran tie,
Maasta maahan siementään hän vie,
Kaikille ja kaikkialle hän
Siemeniä kylvää elämän.
Paljon siemennystä kuivuu hukkaan, —
Osa kasvaa, nousee, puhkee kukkaan,
Kantaa kauniin, kalliin hedelmän.

Eteenpäin käy sentään Herran työ,
Laajentuu sen vainioitten vyö.
Ristinlippuun vaihtuu puolikuu,
Kaatuu kivijumalat ja puu-.
Kiitosviirsi kaikuu kaikkialta:
Herran voima, kunnia ja valta.
Ristin juureen kansat polvistuu.

Jumala, Sä Herra Sebaot,
Ylistystäs laulut kaikukoot!
Ihmeelliset on Sin ties ja työs,

Ihmeellinen tarkoitukses myös.
Sinä yössä edellämme kuljet,
Väärät kostat, nöyrät suojaas suljet,
Totuus on Sun lanteittesi vyö.

Lähteville pakanalähetille.

Te lähdette kauaksi pakanain luo,
Me siunaust' toivomme teille!
Te lähdette kauaksi pakanain luo
Valon siementä viemähän heille.

Te saavutte pakanain keskuuteen,
Jos kanssa on Siunaaja tiellä.
Te saavutte pakanain keskuuteen, —
Valon siementä kylvätte siellä.

Te toimitte pakanain keskellä,
Jos Herramme armonsa antaa.
Te toimitte pakanain keskellä
Ja siemenet laisboa kantaa.

Näin pakanain keskellä jatkuvi työ,
Kun katseenne ain' ylös luotte.
Ja kun päättynvi toimi ja saapuv yö,
Iloll' lysteenne Herralle tuotte.

Laulu rististä.

Nyt kaikkialla päällä maan
Jo ristinpuusta lauletaan.
Sen laulun tuntee suuret, pienet,
Sä myös sen oppinut jo lienet.
Tää ristin-laulu olkoon vain
Myös mulla mielilaulunain!

Se armon ihmeet muistoon tuo,
Se uudet toiveet sieluun luo,
Se köyhdyttää ja rikkaaks' saapi,
Se maahan lyö ja lohduttaapi.
Siks' ristin laulu olkoon vain
Mull' aina mielilaulunain!

Soi siitä aina voima uus,
Soi hengen pyhä palavuus,
Ja rakkaus, jok' kaikki voittaa
Ja kansain parhaaks' kaiken koittaa.
Siks' ristin laulu olkoon vain
Mull' aina mielilaulunain!

Se kaikuu aina kiekkaammin
 Ja valtavammin, vahvemmin.
 Soi maasta maahan iäst' ikään,
 Ei vaientaa voi valta mikään.
 Siks' ristin laulu olkoon vain
 Mull' aina mielilaulunain!

Niin ihmeitä se aikaan saa:
 Se valtakunnat valloittaa,
 Tuo ihmelaulu ristinpuusta,
 Voimanaan totuus Herran suusta.
 Niin ristinlaulu olkoon vain
 Mull' aina mielilaulunain!

Väsitellen.

Väsitellen päivän valta
Päästää luonnon lumen alta.
— Sydämessä väsittäin
Armo kulkee eteenpäin.

Talven roudasta ja jäästä
Ihmistöin ei vapaaks' päästä.
— Niin ei, ihminen, sun työs
Sydämeen tuo kesää myös.

Säde lämmin taivahasta
Kesän luopi luontoon vasta.
— Armon lämpö, hengen vuo
Ihmissieluun kesän tuo.

Kukkaa, viljaa määrää vailla
Kukoistaapi kesän mailla.
— Hengen hyvää hedelmää
Sielun kesä synnyttää.

Siunaa, Herra, kansan toimet,
Täytä pellot, aitat, soimet!
— Auta, että kukoistaa
Myöskin Hengen peltomaa!

Takatalvi.

Takatalvi, jälkijää,
Deltomiestä peljättää.
Hallat hengen toukomailla,
Toivon pelloill' autuailla
Kuolemaa vaan synnyttää.

Moni kukka keväinen
Sortui takatalvehen. —
Monen lämmin lapsenusko
Himmentyy kuin iltarusko
Dishdoin aivan sammuen.

Toinen kukka häviää,
Toinen halloist' eloon jää. —
Vaara suur' niin uskaa meitä,
Synnin kylmiin kyltyneitä.
Talvi taas voi yllättää.

Armonlapset, rukoilkaa,
Kevään, kesän antajaa,
Hengen voimaa Hältä pyytäin,
Vihaa kiusaajalle syytän!
Joka rukoilee, se saa.

Ois syytä kiitokseen.

Jos sydämemme kiittää vois
Niin Jumalaa kuin syytä ois,
Niin toisin laulu kaikuis meillä,
Se ois kuin taivaan enkeleillä.

Jos mitä hyvää saan ja sain
Niin Herran lahjaa on se vain,
Jos kestävää tai katoavaista,
Jos taivaallista taikka maista.

Ja mieti luonnon toimintaa,
Ja kuinka henki vaikuttaa
Ja Golgataa ja ristinpuuta,
Et todistusta kaipaa muuta!

Ne kaikki ystä muistuttaa :
Sua taivaan Herra rakastaa
Ja etsii, auttaa, anteeks' antaa
Ja viimein nöyrät kotiin kantaa.

Soi, kiitoslaulu, kirkkaammin,
Soi valtavammin, vahvemmin,
Ett' yönkin lapsill' aamu koittais,
Ja kansat nöyetyis, Herra voittais!

Kirkasta minutkin!

Kun tutkin pyhään elämää,
Miel'alaa hurskasten,
Niin hävettää ja itkettää
Mua suuri kurejuuten'!

En pääse heidän rinnalleen
Mä missään milloinkaan;
Oi tokko sijaa taivaaseen
Mä halvintakaan saan?

Oi, armon herra, täytä työsi
Kirkastain minutkin,
Niin että pyhäis joukkoon myös
Mä kerran kuuluisin!

Niin autuaasti laulaa vois:
Mä olen voittanut,
Yö kauhuineen on mennyt pois
Ja päivä koittanut.

Jeesus esikuvamme.

Mä laulan Jeesuksesta
Minun Lunastajastain,
Jok' esikuva meille
On kaikessa ja ain'.

Tie Golgatan, tie ristin
Se meille opettaa
Kuin tulee kieltäytyä,
Kuin tulee rakastaa.

Ja opetuksessansa,
Mä pyhyys, vakavuus,
Ja totuus ikivanha
Ja totuus aina uus'.

Ain' opetti ja eli
Hän samaa elämää,
Siks' harvat häntä tahto
Ja voivat ymmärtää.

Niin kaikessa ja aina
On esikuva hän,
Hän, kallis Vapahtaja,
Hän, lähde elämän.

Herran käskyt.

On kallishit Sun käskysi,
Oi, herra Sebaot.
Ne aina velvoittavasti
Sieluuni kaikukoot!

Siks' kuuliaisuus käskyilles
On puhtain palvelus.
Se uhrei maukkain huulilles,
Suloisin suitsutus.

Sun käskyis tie on onnen tie,
Siks' sääsit meille sen.
Ken käskyis tiet ei käynyt lie,
Sai onnettomuuden.

Sun käskyis tietä käymäshän
Mlua auta ainian!
Se tie on armon, elämän,
Se tie on taivahan.

Synnit anteeksi.

Anna anteeks' synnit mulle,
Herra Jeesus, armoinen,
Kun mä tunnustan ne Sulle
Vaipuin jalkais juurehen!

Paljon tein mä vastoin mieltäs,
Usein käskys laimin löin,
Oikeilin Sun armo-tieltäs
Puhein, aatoksen ja töin.

Siks' en ano oikeutta,
Saaden sen mä tuomitaan.
Armoa ja laupeutta,
Niitä rukoilen mä vaan.

Allös hylkää, ällös heitä
Mua syntiin nääntymään,
Armosiipeis suojaan peitä
Henkes hoitoon lämpimään!

Anna anteeks' syntisyyni
 Tähdän veres vuotaneen!
 Sielunrauha, tunto tyyni
 Syntyy silloin sydämeen.

Ylistys ja kiitos Sulle,
 Herra Jeesus laupias,
 Kun ain' uudest' annat mulle
 Synnit anteeks' armossas!

Sana kallis.

Sana kallis Jumalan
Ravitkoon mun sieluan'
Ravinnolla taivahan,
Armolla terveellisellä.

Niin mun uskon' uudistuu,
Taivas-toivo puhdistuu,
Rakkauten' vahvistuu
Herraa ja veljiä kohtaan.

Kaitaa tietä kuljen näin
Varmemmin taas eteenpäin
• Taivaan leipää syötyäin,
Juotuan lähteestä armon.

Siks', oi Isä armoinen,
Hartaasti mä rukoilen:
Anna leipää minullen,
Leipääsi taivashallista!

Auta, Jeesus!

Mua kiirehda, Jeesus, Să auttamaan,
Nyt synti on taas oven eessä,
Pyhät valkeas taivaasta luo palamaan
Sydämessäni penseytyneessä!
Niin sieluni toivossa taistella voi,
Oi, kuule mun huutoni, kuule oi!

Mua riennä, oi Jeesus, Să auttamaan,
Minut muuten kiusaaja voittaa!
Niin aukeavat haavani uudestaan
Ja elämän' katkeroittaa.
Oi, kuule mun huutoni, kuule oi,
Ja vahvista mua sekä partioi!

Jos et riennä, Să Jeesus, auttamaan,
Niin hukkaan joudun mä muuten,
Ja tieni on toivoton päällä maan
Ja toivoton tulevaisuuten'!
Oi, kuule mun huutoni, kuule oi,
Ja vahvista mua sekä partioi!

Mut kun tulet, Jeesus Sää, auttamaan,
Mä pääsen voitosta voittoon,
Yön usvista toivossa nähdä mä saan
Jo aamun kirkkaan koittoon.
Oi, kuule mun huutoni, kuule oi,
Ja vahvista mua sekä vartioi!

Oi kuule kurjan rukous!

Oi kuule kurjan rukous,
Oi huomaa köyhän kolkutus,
Kun käyden armoportteis taa
Sua huudan, Isää Jumalaa!

Mull' etees, armoportteis taa,
On paljon, paljon tuotavaa;
Mutt' huonoutta on se vain,
Mua armahda, oi autuain!

Autuutta varten loit mun myös,
Oi täytä tarkoitukses, työs!
Ja auta, että saavutan
Tuon onnen arvaamattoman!

Sulje suojañas'!

Oi, taivaan herra laupias,
Sä sulje meidät suojañas
Ja torju vihollinen pois,
Se ettei vahingoittaa pois!

Sä estä ruumiin vauriot,
Myös sielun tuskat, turmiot,
Ja henkemme Sä terveeks tee,
Se että Sua palvelee!

Sä suopeasti suojele
Myös vaaroilt' omaisuuttamme
Ja auta oikein käyttämään,
Kaikessa tahtos täyttämään!

Meit' opeta ja ohjaa niin,
Ettemme tuhlaais turhuuksiin
Tät' armonaikaa kallista,
Oi siunaa meitä, Jumala!

Oi armoa, oi autuutta!

Mua synnin aallot ahdistaa
Ja vallat vääryyden,
Siks' katson kosken Golgataa
Tien ohjeeks' ottain sen.
Oi armoa, oi autuutta,
Nään siellä Jeesuksen!

Kun joudun valtaan kiusaajan,
Ahdistus yltää mun,
Tuon rukouksen hartahan
Luo Ristiinnaulitun.
Oi armoa, oi autuutta,
Mä jälleen vahvistun!

Ja maailma kun häväisten
Mua pitää pilkkanaan,
Mä Golgatalle pakenen
Luo Herran laupiaan.
Oi armoa, oi autuutta,
Siell' lohdutuksen saan!

Kun uskossani heikko oon
 Ja tiellään tahtaanun,
 Niin ristin Herran ansioon
 Mä silloin turvaudun.
 Oi armoa, oi autuutta,
 Hän puhtaaks' pesee mun!

Ja porteille kun kuoleman
 Mä joutuneeksi näyn,
 Luo Herran, kuolon voittajan,
 Mä hädässäni käyn.
 Oi armoa, oi autuutta,
 Taas toivoon kiinnittäyn!

Hän altis ain' on auttamaan,
 Siks' turviinsa mä jään,
 Ja kiitän rakkaudestaan
 Ja kärsimyksistään.
 Oi armoa, oi autuutta,
 Käy, sielun, kiittämään!

Jeesus auttaja.

Surun selkiä haasteni kulkee,
Ja aallokko ärjyen lyö.
Dian kuosku sen allensa sulkee
Ja nielee pohjaton yö.
Kuka estää sen uppoamasta,
Ken auttaa heikkoa lasta?
Oi Jeesus, Jeesus, Jeesus!

Yli aallokon rantama siintää
läisyuksien ihmeellinen.
Koen siihen mä katseeni kiintää
Ja haastani suuntaelen.
Ken sinne, ken vois minut johtaa,
Kun myrskyt ankarat kohtaa?
Oi Jeesus, Jeesus, Jeesus!

Mä toivossa oon, että rannan
Mä saavutan kuitenkin,
Jos vaan Sinun ohjata annan,

Sun, Golgatan sankarin.
Oi käy avuks' ahdistetulle!
Oin, päivin mä huutelen sulle:
Oi Jeesus, Jeesus, Jeesus!

Sydän muista!

Mä armon rikkautta
Oi, Herra, paljon sain,
Mut vähän rakkautta
On mulla antaa vain.

Oi, sydän, muista, muista
Jeesuksen kuolemaa,
Kauheimman taisteluista
Voisitko unhoittaa!

Jos sitä ainoastaan
Hartaasti muistat vaan,
Niin lahjan lahjaa vastaan
Oot valmis antamaan.

Oi rakkauden henki
Sulata sydäntän',
Sä, joka kuolleillenko
Doit antaa elämän!

Luo minuun pyhää tulta
 Ja voimaa helluntain,
 Luo kukkaan kylmä multa
 Minun sielun-pellollain!

Niin sydän lämpeneepi
 Ja syttyy palamaan,
 Ja henki riemuitseepi
 Niin Vapahtajassaan.

Ime taivast' itsehesi!

Mä ilman Herran henkivoimaa,
Naill' armon päivää paistavaa,
Mä oon kuin luonto lumen alla,
Kuin hankiin haudattuna maa.

Oi, huokukaa, te hengen tuulet,
Ja sulattakaa sielun jää,
Ett' itäis' siemen, tähkät täydyis'
Ja kantais' paljon hedelmää!

Sä ime taivast' itsehesi,
Sydämen kylmä peltomaa,
Niin voimas' herää horroksista,
Ja kylvää niin palkan saa!

Sairas sydän.

Mun sydämeni sairast' on,
Mun kohtalot niin raskaat täällä kohtaa,
Ja elämä ois aivan toivoton,
Jos tietäis en, ett' Isä itse johtaa.
Niin maailmasta,
Saastuttavasta,
Vieroittaa Herra lankeilevaa lasta.

Ja suruani vielä suurentaa
Se tieto, että ansaitsin mä vaivat,
Mut' rohkeutta sielu siitä saa,
Kun lapset rakkaammatkin samaa saivat.
Hän säästään, lyöden,
Die tietään myöden,
Tien vaivat kestän armoleipää syöden.

Sä Herra, joka valvot päivät, yöt,
Näät mitä milloinkin on mulle tarpeen,
Siks' usein silloinkin jo löit ja lyöt,

Kun vanhat haavat ehtineet ei arpeen,
 Sã vapaaks' ostat
 Ja sylis nostat
 Ja vanhan luonnon kuoletat ja kostat.

Oi herra, vanhurskas ja laupias,
 Sun rakkautes Sulle vitsat antaa,
 Siks' uupua en tahdo iskuistas
 Daan tahdon taipuin ristiäni kantaa.
 Mä tahdot säästää
 Ja vapaaks' päästää
 Maailman rakkaudest' itsekkäästä.

Siks' itkeissänikin mä toivon vain
 Ja ristin altakin mä nostan pääni.
 Mä uskon, että autat lohduttain,
 Niin kuule kurejan lapses heikko ääni.
 Oi sielun, kiitä
 Sã Herraa siitä,
 Ja äänes heikko pyhäin kuoroon liitä!

Herra tietää.

Mua herra lyöpi vitsallaan,
Mua syntein tähden rangaistaan,
Mut' lohdutust' tuo mullen
Se tieto tuskain tullen,
Ett' Isä tietää parhaiten,
Mä mitä tiellä tarvitsen.

Se kyllä koskee kipeää
Ja sieluani kireltää,
Kun hän ain' udestansa
Mua iskee vitsallansa.
Mut rauhan saan, kun aattelen:
Hän tietää, mitä tarvitsen.

Mun raskast' usein rukoill' on:
Sun tahtos tapahtukohon —
Kun myrsky tieni sulkee
Ja polkun' yöhön kulkee.
Mut toivun taas, kun aattelen:
Hän tietää, mitä tarvitsen.

Niin herra tietää parhaiten,
Mä mitä tiellä tarvitsen,
Jos viitsaa mulle antaa
Tai kädellään mua kantaa.
Niin tahdon aina muistaa sen,
Ett' Isä johtaa parhaiten.

Syy kärsimyksiin.

Mietit, miksi sulla
Kärsimystä on,
Lapsell', otetulla
Armo-liittohon?

Isän täytyy lastaan
Ditsoin kurittaa,
Kun se Isää vastaan
Mieltään osoittaa.

Eihän Isä syyttä
Lastaan lyödä vois,
Korskaa itsekkyyttä
Juurettaa hän pois.

Ylpeä ei pääse
Luteen elämään,
Ulos yöhön jää se,
Yöhön itkemään.

Siksi, siksi, sulla
Kärsimystä on,
Että voisit tulla
Herran ilohon.

Taivaassa kuullaan.

Ain' alhaalle jäädä mun täytyy
Vaikk' ylhäälle koitan,
Mun toivoon tyytyä täytyy
Että kerran mä voitan.

Muut pääse ei täydellisiksi
Kuin Herramme yksin,
Muut kaikki on tahtanut puuttein
Ja erhettymyksin.

Mut huononkin huutaissa täältä
Sydämellään ja suullaan,
Sen ääni, niin ilmoitti Jeesus,
Se ylhäällä kuullaan.

Ja murtuneille hän vastaa
Ja parantaa haavat.
On autuaat hengessä köyhät,
Ne taivahan saavat.

Niin vaikk' olen huono ja köyhä
On lohdutus mulla,
Ett' täydellisyyteen kerran
Saan luoksesi tulla.

Vääräin sorto.

Al' anna vääräin sorron mieltäs
Sä katkeroittaa, masentaa,
Daan katso Herraan ristintieltäs,
Hän omiaan ain' armahtaa!
Niin toivoa ain' mutta sielus saa.

Hän sorron alta nöyrät nostaa,
Die pimeästä valoson,
Mut sortajille sorrot kostaa
Ja maksaa mukaan ansion.
Niin toivost' aina laulus soikoson!

Kun hyvää teet ja töittes tähden
Sua silti syödään, sorretaan,
Niin herra, syyttömyytes nähdän,
Sua muistaa laupudessaan.
Niin vaikka kärsit, totu toivomaan.

Niin kaikki hurskaat pilkkaa saavat,
 Säästyisitkö yksin vain?
 Niin muistatthan sä herran haavat
 Ja pilkat pitkänperjantain.
 Hän kärsii, kuolee, mutta toivoo vain.

Niin, eipä maailma voi sietää
 Vanhurskautta milloinkaan.
 Sen herra muistaa, herra tietää
 Sen mukaan hoitain lapsiaan.
 Niin saavutat sä vihdoin toivon maan.

Lankeemukset.

Yhä kristitty lankee ja hairastuu,
Käy vaikeaks' syntiä voittaa.
Kun parhain voitosta haaveksuu,
Ilos tappion päivä jo koittaa.
Meit' armahda, armahda, herra!

En itse mä luontoan' ohjatuks' saa,
Usein eksyy se harhalle aivan
Ja syntiä suosii ja maailmaa,
Niin saan omaan tuntoonni vaivan.
Meit' armahda, armahda, herra!

Siks' tietäni kuljen mä huokaellen
Ja vaivattu usein on mieli,
Mut paisteessa armon ja rakkauden
Soi kuitenkin kiitosta kieli.
Meit' armahda, armahda, herra!

Oi Aadamin rikkomust' itkettävää,
Suren, vaivojen saastaista juurta!
Oi Herramme kuolemaa kiitettävää
Ja sankarivoittoa suurta!
Meit' armahda, armahda, herra!

Näistä kiusaajaa!

Al' laske luokses' kiusaajaa,
Se sokaisee ja saastuttaa,
Se tuntees turmelee!
Niin kasvaa syntirakkaus,
Niin Herran Hengen vaikutus
Sielussas heikkenee.

Oot syntinen tai vanhurskas,
Oot vaivainen tai valtiias,
Kiusaaja kimppuus' käy,
Sill' itse Elon Herraakaan,
Oi Herraa taivahan ja maan,
Ei väistävän se näy.

Oi valvokaa ja rukoilkaa,
Näin heikko voittoon voimaa saa,
Niin karkkoo kiusaus!
Näin syttyy sieluun elämää,
Ja harrast' taivas-ikävää,
Yön voittaa valkeus.

Ajan käyttäminen.

Älä synnissä aikaasi tuhlaa,
Oi, käytä se valvomiseen,
Niin valmistuaksesi juhlaan,
Hääjuhlan taivaalliseen!
Lyhyt aikas' on, taiten se käytä
Ja herramme tahtoa täytä!

Älä mielesi tyytyä anna
Ajanviettoihin synnillisiin.
Yhä uhrisi Herralle kannan
Ties suunnaten korkeuksiin!
Lyhyt aikas on, taiten se käytä
Ja herramme tahtoa täytä!

Joka päivän sä vain elät kerran,
Miten sitte sen viettänetkään,
Joko seuraten tahtoa herran
Tai luontososi itsekkään.
Lyhyt aikas on, taiten se käytä
Ja herramme tahtoa täytä!

Elä aikasi taivasta varten,
 Yhjä tiell' ole Jeesuksen luo!
 Varo polkuja nautinnotarten,
 Eihan palvelus turmion tuo!
 Lyhyt aikas on, taiten se käytä
 Ja Herramme tahtoa täytä!

Joka hetkestäs täällä' elontieellä
 Kuva uus sinun sieluhus jää,
 Joko puhtaina päilyy ne siellä
 Tahi yötä ne luo pimeää.
 Lyhyt aikas on, taiten se käytä
 Ja Herramme tahtoa täytä!

Älä aikaasi synnissä tuihlaa,
 Pyri synnistä valkeuteen!
 Valon lapsena pääset sä juhlaan,
 Valon juhlaan taivaalliseen.
 Lyhyt aikas on, taiten se käytä
 Ja Herramme tahtoa täytä!

Tie kirkkauteen.

Tie ainoa maailman voittamiseen,
Tie ainoa taivaan kirkkauteen
On usko ja luottamus Jeesukseen,
Isän, Jumalan ainoaan Poikaan.

Tätä ristin tietä jos nöyränä käyn,
Ain' uskossa Herrahan kiinnittäyn,
Pyhäin seurassa riemuitsevaisessa näyn
Mä kirkastettuna kerran.

Kun uskolla riipun Herrassa vaan,
Niin hältä mä lohdutust' itkeissä saan.
Kun sairastan, Hän suo viivotustaan;
Kun lankean, Hän minut nostaa.

Kun yö mun ja ahdistus yllättää
Ja kulku on raskas ja tie pimeää,
Kun ristinsä juureen painuvi pää,
Niin taas valo sielulle aukee.

Ja huonot ja köyhät, oi, kaikki ne saa
hyvään Herraan uskoa, uskaltaa.
Sitä kuuntele, kansa, ja kuuntele maa,
Ja Jeesusta Kristusta seuraa!

Herra kostaa, Herra nostaa.

Uskovaiset, ihmetelkää,
Kuinka hyvä Herra on!
Mutta kauhistu ja pelkää,
Kiivauttaan, uskoton!
Herra kostaa,
Herra nostaa
Pimeästä valohon.

Pilkkaa vain, sä joukko vääreä,
Herran kansaa kärsivää.
Kaikelle on säättty määrä
Siis hen pilkka pysähtää.
Herra kostaa,
Herra nostaa,
Hetken vain on pimeää.

Kohta, kohta osat vaihtuu
Pilkkaajan ja pilkatun.
Pilkkaajalta naurut haihtuu,
Hurskaat puhkee riemuhun.

Herra kostaa,
 Herra nostaa
 Vapauttain vangitun.

Laula, kansa uskovainen,
 Laula toivomielin vaan
 Muistain, että muukalainen
 Oletkin sä päällä maan!
 Herra kostaa,
 Herra nostaa,
 Nostaa nöyrät kunniaan.

Kiusauksissa.

Taas kiusaaja sieluan' vangita koittaa,
Mua auta, oi Jeesus armollinen!
Jos taistelen yksin, aina se voittaa,
Kokemuksesta raskaasta tiedän jo sen.
Mä tiedän jo sen.

Taas kuulen sen kuisketta, tunnen sen äänen,
Kun se syntiä sielulle suosittelee.
Mä lankean, kaiken jos kanssansa jäänen,
Oi, Jeesus, sen aikeet tyhjäksi tee!
Ne tyhjäksi tee!

Tee tyhjäks' sen vohkeet ja ilkeät aikeet
Sä yksin, Sä ainoa, voittaa sen voit!
Joka taistelit Golgatan taistelut vaikeet
Ja kärsimysmaljan pohjan joit,
Sä voittaa sen voit.

Mua suojele, Jeesus, ja voimallas varjoo,
 Että kiusaajan rynnäköt kestää mä voin.
 Niin paljon se lupaa ja suuria tarjoo,
 Pian lankee heikko ja taitamaton.
 Mä taitamaton.

Sää vaarani parhaiten tunnet ja tautin',
 Ja kuink' apus aina on tarpeellinen.
 Tään tietäen toivon ja rauhaa nautin
 Kätes suojassa hellän ja voimallisen.
 Sun voimallisen.

Kiusaaja.

Se saapuu ystävän lailla,
Tuo keho ja kelpotoin,
Mut Jeesuksen ristiä vailla,
Vain siitä sen tuntea voin.

Se pelkääpi saarnaa ristin
Ja kaihtaa ja kammoaa.
On piilossa valhe se pistin,
Jolla sieluja haavoittaa.

Siks' seuraa kiusaajan välttä
Vaikk' onnea tarjois ja tois!
Sä saat lopuks' vain surut hältä,
läks' onni on paennut pois.

Yöks' vaihtuu sen seurassa aamu,
Himo sieluhun viskautuu
Vaikk' ystävän muoto ja haamu
On sillä ja ystävän suu.

Tosiystävä kaikkein suhtein
Ja kaikille Jeesus on vaan,
Niin antaessaan meille nautteen
Kuin hellyyttä tarjotessaan.

Uhrini.

Sun alttaris juureen
Oi, herra, mä polvistun
Ja armohos suureen
Mä toivon ja turvaudun.
Mä uskossa tullen
Tuon uhrini Sullen,
Min syömmeni turmellun.

Mä teill' elon harhain
Sen tahrin ja turmelin,
Se uhrini parhain
Ja kallein on kuitenkin.
Sen etehes kannan,
Sen uhriksi annan,
Ota vastaan se, Armoisin!

Herran vaivannäkö.

Saa paljon herra nähdä vaivaa
hoitaissaan sydänpeltoain,
Saa moneen kertaan kyntää, kaivaa,
Mut sydämein on kova vain.
Oi, kova, kylmä on se vain!

Hän siihen kylvää siemenjyvät
Ja sitten toivoss' odottaa,
Mut usein laihot näivettyvät,
Ja rikkaruohot vallan saa.
Oi, rikkaruohot vallan saa!

Hän kyntää, kylvää, kastaa, kitkee,
Mut kovaks', köyhäks' pelto jää,
Siks' suuni huokaa, sydän itkee
Ja murhein multaän painuu pää.
Niin syystä multaän painuu pää.

Oi muokkaa maa ja kylvä siihen
Sä, armon herra, vieläkin,
Ett' elonkorjuu, puinti riisheen
Ois riemun aikaa viisdoinkin!
Oi, riemun aikaa viisdoinkin!

Kokonaan.

Ei synneistä päästetä yksittäin,
Daan kaikista kerrallaan.
Kun uskossa katselen ristiin päin,
Syyt kaikki mä anteeks' saan.
Oi kaikki, kaikki, kaikki,
Oi kaikki kerrallaan!

Ei anteeksi anneta niitä vaan,
Jotka itsekin muistaa voin,
Daan syntini kaikki ja kokonaan,
Syy muistettu, muistamaton.
Oi kaikki, kaikki, kaikki,
Oi kaikki kerrallaan!

Ja lapseksi en tule puolittain,
Laps'puoli mä en ole, en.
Kun kaikki mä syntini anteeks' sain,
Kokonaan olen Jeesuksen.
Oi kaikki, kaikki, kaikki,
Oi kaikki kerrallaan!

Kun uskossa oon oma Jeesuksen
Vaeltaissani matkalla maan,
Olosuhteissa uusissa kirkkauden
lät' katsella häntä mä saan.
Oi kaikki, kaikki, kaikki,
Oi kaikki kerrallaan!

Mä toivoa vain.

Epäluottamus mull' omiin voimiini on,
Syvän turmeluksein mä jo tielläni koin.
Mut turvaten Jeesuksen ansioon
Mä kuitenkin toivon ja toivoa vain.

Kokemuksista raskaista oppinut oon,
Miten heikko on ihminen itsessään.
Daha maailma häntä jos kuin kehekoon
Ja yllytelköö'n hänen ylpeyttään.

Dyshät päätökset, hurskaat suunnittelut,
Ja niitä mä tein yhä uudestaan.
Tuo kaikki on tyhjihin rauennut,
On jäljillä rauniot, rauniot vaan.

Sydän-raukkani, kuinka se kärsiä sai
Yhä Herran käskyjä loukatessaan —
Joka päivä on kärsimys-perjantai,
Oi tokkohan pääsiäist' tulleekaan!

Tuli pääsiäisjuhlaakin riemullinen
 Ja toi ilon, autuuden tullessaan,
 Kun heitin mä itseeni katsomisen
 Ja katselin Jeesusta, Jeesusta vaan.

En itseeni katso vaan Jeesuksehen,
 Kokemuksesta raskaasta tään opin tien.
 Mä uskon ja toivon ja riemuitsen
 Jos kuinkakin huono ja heikko mä lien.

Leipä.

Ensin taivaan valtakunta
Ynnä armoaarteet sen,
Sitten hyvyys maallinen.
Maallinen on usvaa, unta,
Taivaallisiin verraten,
Ruumis siitä tarpeet saa,
— Sielu janoo Jumalaa. —

Ihmiset vain huutaa: leipä,
Joutavaa on heistä muu,
Armo, usko, ristinpuu.
Sillä lausuvat he: eipä
Niistä kostu syöjän suu.
Sokeat, oi huomatkaa,
Sielu janoo Jumalaa!

Aarteist' ei saa tunto rauhaa,
Nautinnot ei tyyntä tuo.
Allös niille syöntäs' suo!

Myrsky sydämessäin pauhaa
Jollen riennä ristin luo.
Siellä rauhan saavutan,
Sielu löytää Jumalan.

Kielen käyttö.

Herra vaatii, ettet kieltäs
Käytä syntiin, valheisiin,
Että käännyt harhatieltäs,
Jos sä oisit tehnyt niin.
Herra vaatii vanhurskas
Tilillen sun sanoistas.

Sanas on kuin siemenviljaa,
Joka peltoon kylvetään.
Sana itää, kypsyä siljaa,
Ilmestyy niin elämään.
Kylväjä ain' oot sä niin,
Kylvät ihmis sydämiin.

Tutki, sitten siemen heitä,
Jos sen kylvää kannattaa,
Ettet kylväis kyyneleitä,
Ettet kylväis kuolemaa.
Elämää sä kylvä vain
Sydämihin kuulijain.

Iäisyydessä sä kerran
 Kylvämäsi pellot näät,
 Niissä kasvaa laihot Herran
 Taikka valheen tähtikäpäävät.
 Millainen sun peltos on,
 Armon saat vai tuomion?

Mitä kylvät, sen saat niittää,
 Herra lausuu säännön sen.
 Ajan iäisyyteen liittää
 Työt ja puheet, ihminen.
 Nyt se pelto kylvetään,
 Joka siellä niitetään.

Laki ja armo.

Herran lain ja armon oppiin
Anna mieles' kiinnittää,
Muuten valheen vankikoppiin
Nimeyteen sielus' jää.

Laki näyttää syntis sulle,
Kirouksen, tuomion.
Armo avaa tuomitulle
Siunaukset sovinnon.

Laki käskee, syyttää, soimaa,
Auttamatta ollenkaan.
Armo antaa hengen voimaa
Kaitaa tietä kulkemaan.

Laki vaatii puhdistusta, —
Armo lahjoittaaapi sen.
Itsessäni olen musta,
Armon kautta valkoinen.

Tuntoain kuin toukka syöden,
 Peljättäin ja polttaen
 Laki ajaa piesten, lyöden
 Meitä vistin juurellen.

Sinne kutsuu armon ääni
 Houkutellen, lohduttain.
 Valkeutta elämääni
 Sieltä, sieltä virtaa vain.

Armon ääntä seuratkaamme
 Peilinämme pitäin lain,
 Niin on taivas isänmaamme
 Perintömme autuain!

Liiton lapsena.

Herramme lausui: luokseni lapses tuo!
Kasteessa viemme lapsemme Herran luo.
Siunattu Jordan, autuas armon vuo,
Tulen liitonlapseksi Herran.

Jeesuksen helmaan lapsemme kannetaan,
Lapseksi taivaan tulevat lapset maan.
Syntien haavat armolla voidellaan.
Olen liitossa armon Herran.

Kasteesta alkaa lapsessa Herran työ
Jatkuen, kunnes kuoleman hetki lyö,
Jos sydämess' ei valtaahan pääse yö
Daan laps' pysyy liitossa Herran.

Daikea täällä lapsella matka lie,
Kautt' erämaiden kolkkojen käy sen tie.
Autuuden maahan kuitenkin matka vie,
Jos laps' pysyy liitossa Herran.

Mä uskon Herraan.

He tahtois riistää Herran multa,
Nuo viisahat tään maailman,
Niin multa, vapaaks' ostetulta.
Dois ottaa Vapauttajan.
Oi mitä teen, niin mitä teen?
Mä uskon Herraan Jeesukseen.

He tahtois riistää jalkain alta
Dois perustukset totuuden,
Kun sanan saadun Jumalalta
He väittää sanaks' ihmisten.
Oi mitä teen, niin mitä teen?
Mä uskon Herraan Jeesukseen.

He riistäis leivän nälkäiseltä
Ja juoman suulta janoisen.
Mist' elinvoimaa, mistä, keltä,
Sais silloin heikko syntinen.
Oi mitä teen, niin mitä teen?
Mä uskon Herraan Jeesukseen.

He tahtoisi taivaan multa peittää
 Ja valot kirkkaat Jumalan
 Ja korven yöhön yksin heittää
 Mun vaivaisen, mun sokean.
 Oi mitä teen, niin mitä teen?
 Mä uskon Herraan Jeesukseen.

Niin, sielun leipä, hengen juoma
 Ja kuolettaja kuoleman,
 Ja totuus Isän ilmituoma
 Se oot Sää, Poika Jumalan.
 Siks' tiedän, tiedän mitä teen:
 Mä uskon Herraan Jeesukseen.

Jeesuksen risti.

Herramme Jeesuksen jalkain juureen
Taakkaini kanssa mä kiirehden,
Rakkauteensa ja armoonsa suureen
Autuuden toivoni ain' asetan.
Hän mua kuulee ja pyyntöni täyttää,
Suo rukouksiini vastauksen,
Toivojen määrän sielulle näyttää:
Maan ikirauhan ja rakkauden.

Ristillä Jeesus mun tähteni kuoli,
Autuus ja taivas mull' aukeni niin.
Synti ja kuolema, murhe ja huoli
Kanssansa ristiin naulittiin.
Siinä ne riippuvat ristissä vielä,
Ristissä niit' yhä kuoletetaan.
Jeesus on voittanut ristin tiellä,
Synti on voitettu, voitetaan.

Ristill' on synniltä riistetty valta,
Isekova herrassa riemuitsee.

Sielut pääsevät murheen alta,
Kun sydän ristiä tutkistelee.
Kun suru saapuu ja on minut voittaa,
Kun sydänt' uskaapi taas sydänyö,
Rististä, ristiltä valkeus koittaa,
Helvetin joukot ne Herramme lyö.

Itsekkyyys.

Itsekkyyden kolkot poshjatuulet
Hyytää sydämet ja kylmää huulet,
Rakkauden liekit pyyhkii pois.
Armon Jumala, oi, päästä, päästä
Ieti meidät ikeest' itsekkäästä,
Kiitost' että suumme Sulle sois!

Käsi kylmenee ja katse jäätyy,
Herran alttareilla tuli häätyy,
Itsekkyyys kun sielut valloittaa.
Armon Jumala, oi, avaa meille
Lämmön lähtehesi jäähtyneille!
Lähtehestä juomaan joutukaa!

Hyissä värjöttääpi kotipiirit,
Aseet kalskuu, liehuu sotapiirit,
Itsekkyyys kun kansaa hallitsee.
Armon Jumala, oi häädä hallat,
Valtaan nosta rakkauden vallat,
Kansain johtajaksi henkes tee!

Itsekkyyteen sortuu yhteiskunta,
 Onnesta vain nähdään suurta unta,
 Yhteishyvää harvat harrastaa.
 Armon Jumala, luo kansaan usko!
 Kristuksess' on onnen aamurusko,
 Doiman kehto, rauhan Kaanaanmaa.

Laiskokuntiin särkyy kristikansa.
 Itsekkyyys se saatana all' on ansa,
 Jolla harhalle se heikot vie.
 Armon Jumala, ann' yksi mieli,
 Rakkauden pyhä yhteiskieli!
 Yks' on määrä, yhteinen myös tie.

Herran huolenpito.

Jeesus kärsii ristinpuussa
Rakkauden sanat suussa.
Muita muistaa, lohduttaa,
Itsens' aina unhoittaa.

Jeesus seuraa taivahasta
Armokansaa, armolasta,
Johtaa heidän kulkuaan
Ahdingoissa korpimaan.

Korottaa ne kunniaan
Pilkan alta mailman pahan,
läisehen elämään.
— Pilkkaajat jää häpeään. —

Riemuitse, sä Herran kansa,
Hänen suurest' armostansa,
Laula, kiitä uskossa
Vapahtajaas Jeesusta!

Kiusaaja.

Kiusaaja ihmiset hurmaa,
Valheella kietoo ja surmaa,
Saa lopuks' saaliikseen.
Jeesus sieluja säästää,
Uskovat synnistä päästää,
Nie ikikirkkauteen.

Kiusaajan häijyn mä hylkään,
Turvaun sielujen ylkään
Herrahan Jeesukseen.
Hän mua korjaa ja kantaa,
Siksi mä tahdon antaa
Itseni ain' omakseen.

Herra auttaa uskovaa.

Käy kautta vaarain, vaivain
Min elämäni tää,
Kun kuoppiaan ain' kaivain
Mua pahuus piirittää.

Siks' usko usein horjuu,
Ja miel' on toivotoin,
Mut Herrä vaarat torjuu
Ja toivoa taas voin.

Hän auttamassa ain' on
Apukseen huutavaa,
Dois ottaa vaivain painon,
Murheessa lohduttaa.

Hän sitoo, hän myös päästää
Taas siteet irtalleen,
Hän kurittaa ja säästää,
Hän nostaa kaatuneen.

Hän uskovilleen näyttää
 Ihmeitä armonsa,
 Hän sydämemme täyttää
 Pelastusriemulla.

Niin iloll' ystykäämme
 Nyt Herraa kiittämään,
 Jok' ohjaa elämäämme
 Ain' armo-kädellään!

Hän rakkaudessa
 Kaikk' tahtois pelastaa.
 Oi, nouse, kristikansa,
 Ja kiitä Jumalaa!

Onneton, autuas.

Kasvattaja parhain
Jeesus Kristus on.
Autuas ken parhain
Pääs' Sen hoitoon.

Autuas, ken kestää
Hänen hoitoaan
Koko sydäimestään
Luottain häneen vaan.

Autuas, ken kuulee
Hänen käskyjään,
Joiden tyhmyt luulee
Dievän pimeään.

Onneton, ken luopuu
Tiestä Jeesuksen.
— Joka juo ja juopuu
Kaivoist' turhuuden. —

Onneton, ken taipuu
hoitoon maailman,
Alaspäin sen vaipuu
Kulku ainian.

Autuas, ken pestään
Puhdaks' armolla,
Joka loppuun kestää
Herran hoitoa.

Kun Herra on. —

Kun Herra henkeäs hallitsee
Ja on sun oppaasi tiellä,
Niin autuus sielussas vallitsee,
Ja tunnontaus on siellä.

Kun Jeesus johtaja taistoss on,
Käyt silloin voittoja kohti.
Sen turvin marttyyri kuolohon
Iloiten astua tohti.

Jos Jeesus aurinkos olla saa,
Sun poves aina on lämmin,
Ja niin voit muihinkin vaikuttaa
Sä aina lämmittävämmiin.

Hän, Jeesus, lähde on erämaan,
Kun siitä juot, jano poistuu.
Sä siitä juo yhä uudestaan,
Kun jano tuskainen toistuu!

Kun uuvut, Hän sua vieroittaa
 Ja kätens' auttavan tarjoo,
 Ja kiusauksista kieroittaa
 Ja päivän helteeltä varjoo.

Kun Häneen uskossa kiinnittäyt,
 Sää kestät kaidalla tiellä.
 Niin kanssaan taivasta kosken käyt
 Ja vihdoin näät Hänet siellä.

Jeesus sydänten kuninkaana.

Kun Jeesus olla saa
Sydänten kuninkaana,
Se kansa vaeltaa
Ain' toivoss' autuaana.

Kun Jeesus hyljätään,
Niin tyhjiin kansa kääntyy,
Se eksyy pimeään
Ja synteihinsä nääntyy.

Kun Israel hylkäsi
Jeesuksen messiaansa,
Sen tuho turmeli
Ja vihamies vei maansa.

Niin keltä, mistä saan
Minä voimaa pahaa vastaan?
Oi Jeesukselta vaan,
Oi ylhäältä' ainoastaan.

Ken Herraan turvautuu,
Se sielu synnin voittaa.
Se kansa vahvistuu,
Ken Herraa kunnioittaa.

Älä ylpeile!

Miks' ylpeilet sä, ihminen,
Miks' suurentelet suulla?
Dain nöyrät kelpaa Herrallen,
Dain niitä voi hän kuulla.

Ain' nöyrää Herra armahtaa
Ja kohtelee kuin lastaan,
Mut ylpeät hän masentaa
Ain' ollen niitä vastaan.

Oi, miksi ylpeilisinkään,
Kun valtan' on niin pieni!
Älä tuskin astun elämään,
Niin pois jo käy mun tieni.

Ja mitä täällä aikaan saan
Doi tuskin mainitakaan,
Kun aina riipun kokonaan
Dain armost' Isän rakkaan.

Jos katson eteen taikka taa,
 Jos miltä puolen mietin,
 Alun aina täytyy tunnustaa:
 Mä huonost aikaan' vietin.

Siks' nöyryy, rinta, painu pää,
 Oi, painu multa anasti,
 Niin Herra sinut ylentää
 Rauhaansa rakkahasti!

Mä huono oon.

Mä huono oon, mun täytyy tunnustaa,
Sen tunnustan mä huokauksin haikein.
Mä taidan kyllä hyvää harrastaa,
Mut hyväks' tulla, saavutus se vaikein.

Mua armahda, oi Jeesus laupias,
Mua joka päivä uudeks', puhtaaks' luoden!
Mä pelastusta etsin haavoissas
Sun ristillesi huonouten' tuoden.

Ain' uudestaan mä alan suoran tien,
Mut aina horjastelen ruohon lailla.
Siks' murheen-aiheen mukamani vien
Ja usein olen taivaan rauhaa vailla.

Mut huononakin turviis pakenen
Ja ylös katson, niinkuin maasta mato.
Niin sanastasi, sanast' totuuden,
Mun sydämessäin kypsyy toivon sato.

Elämän epävakaisuus.

Mun elämäni epävakaa
Sua ilman, Jeesus, aina on,
Se raskaimpainkin taistoin takaa
Sielulle tuottaa tappion.

Mut Sinun johtos alla käyden
Ja luottain veres voimahan
Saan voiton suuren, voiton täyden
Ja keurun kiekkaan kunnian.

Niin päivää kiitän autuaaksi,
Kun herra Jeesus löysi mun;
Sen seuraukset aikain taaksi
Ylettyy päivän siunatun.

Herra vaiheeni säätää.

Herra vaiheeni säätää,
Hän mua kantaa,
Päin rauhan rantaa,
Vaarat tieltäni häättää,
Poistaa hallat,
Kun kuolon vallat
Toiveet, tuntehet jättää.

Tunnon tuskaiset haavat
Lääkkeen hältä
Lain täyttäjältä
Uskoessani saavat.
Pahaa vastaan
Hän auttaa lastaan.
Meret armon on aavat.

Loppuun sieluni kestä
Ristis kantain
Ja aina antain

Itses armolla pestä,
 Kutsutuille
 Myös kertoin muille,
 Armost' ihmellisestä!

Osan arvasin parhaan;
 Jos sen voisin,
 Ja valpas oisin,
 Etten erkanis parhaan!
 Kuolon tullen
 Niin aukee mulle
 Portit autuuden tarhaan.

Me oomme omat Jeesuksen.

Me herran omaisuutta oomme,
Hän osti meidät kuolollaan,
Siks' oikeutta olentoomme
Ei muilla ole ollenkaan.
Niin laulaa saamme riemuiten:
Me omat oomme Jeesuksen!

Hän itsellensä meidät osti
Tahtonsa mukaan käyttääkseen,
Ja pelastuksen tielle nosti
Ja avas' ovet autuuteen.
Niin laulaa saamme riemuiten:
Me omat oomme Jeesuksen.

Mut valheen henki koittaa saada
Herrasta sielun luopumaan;
Avulla herran estä, kaada,
Tuo häijy ilkeiss' aikeissaan
Doidakses laulaa riemuiten:
Me omat oomme Jeesuksen!

Jos omistajalt' oikealta
 Soit kiusaajan sun riistää pois,
 Niin muista, että armon valta
 Viel' ihmelt' aikaan saada vois.
 Niin taas voit laulaa riemuitten:
 Me omat oomme Jeesuksen!

Hän osti meidät, jääköön Hälle
 Myös meihin yksinoikeus,
 Ja Hälle, sielun ystävälle
 Ain' nouskoon uskon suitsutus.
 Niin laulaa saamme riemuitten:
 Me omat oomme Jeesuksen!

Oi ylistys ja kiitos Sulle,
 Jok' kirouksen kalkin joit,
 Ja kansalle niin kirotulle
 Sä siunauksen antaa voit.
 Niin laulaa saamme riemuitten:
 Me omat oomme Jeesuksen!

Elo kaksinainen.

Mä toisin ajoin uskon,
Myös usein epäilen, —
Oon lapsi aamuruskon
Ja iltapustehen.

Mä toisin ajoin täynnä
Oon armo-hyvyyttä, —
Mut toisinansa käyn mä
Taas aivan tyhjänä.

Mä toisinaan oon lämmin
Ja harras, palava, —
Taas toiste viileämmiin
Käy tuulet sielussa.

Nyt pyhäks' puhtahaksi
Havaita itsen' saan, —
Nyt syntein tahrimaksi
Ja saastaaks' kokonaan.

Nyt olen lapsi vapaa,
 Ja kirkas elon tie, —
 Nyt myrsky minut tapaa
 Ja tuulet tuimat vie.

Niin valtaa täällä kaksi
 Minusta taistelee,
 Luo toinen hurskashaksi
 Ja toinen turmelee.

Tää taisteluni mainen
 Oi, ken sen ratkaisee?
 Tuo elo kaksinainen
 Ristillä selvenee.

Askeleissa Herran.

Mä kuulun laumaan Herran vartioimaan
Ja luotan Häneen, hyvään paimeneen.
En luota itseäni, en omaan voimaan,
Se erjettyy, ken turvaa ihmiseen.

On lohdullista kuulla Hänen ääntään,
On turvallista käydä jäljissään,
Kun mailma uskaa, peljättää ja nääntää,
Ja korven kääreme syöksee myrkkyyään.

Mä uskoss' astun askelissa Herran,
Toivossa katson aikaan tulevaan.
Hän lasna liitti laumaansa mun kerran,
Mä lankeilin, Hän liitti uudestaan.

Mua helteen aikaan kantaa Hän ja kantoi
Ja nääntyessään' virvoitusta toi.
Jonk' elämäksi henkensä Hän antoi,
Ei korpeen häntä hevän heittää voi.

Mä kuulun laumaan Herran vartioimaan,
Sen lauman Herra osti itselleen.
Ken luottaa Herrahan ja Herran voimaan,
Se pääsee kotiin, pääsee taivaaseen.

Olemme laiminlyöneet.

Monta kallist' tilaisuutta,
Armos osoitust' ain' uutta,
Herra, laiminlöimme me,
Murhetta nyt tuottaa se.

Monet kirkkaat armopäivät
Käyttämättä meiltä jäivät
Diljelyyn ja hoidantaan
Sydäntemme peltomaan.

Usein kuulumme ja luimme
Sanaasi ja ihastuimme,
Koshta unhoittaen taas
Lihavat Sun laidunmaas.

Siks' on hengessämme köyhää,
Toivo usein löysää, löyhää.
Mieltä murhe ahdistaa,
Harvoin iloita se saa.

Ainoa on neuvo meillä:
 Katumuksen kyyneleillä
 Etees käydä rukoillen
 Armasda, oi armoinen!

Armasda ja auta meitä,
 Taivaan tiellä väsyneitä,
 Ettei murhemuistot pois
 Alttareiltas ajaa pois!

Rikas olla voisin.

Mä köyhä oon, mut rikas olla voisin,
Kun rikas Vapahtaja mulla on,
Jos kuuliainen käskyilleen ain' oisin
Kaikessa taipuin Herran tahtoon.

Mä rikas oisin hengen hedelmistä,
Tyyssijan rauha sielussani saisi,
Ja riemu kaikuis suuni sävelistä
Ja toivo kasvojani kirkastais.

Niin, rikas täällä, rikkahampi tuolla
Ylhäällä maassa kirkkauksien,
Rikkaana elää, rikkahana kuolla
Ja muuttaa luokse Herran Jeesuksen.

Oi aarteita, oi rikkautta taivaan,
Oi rakkautta Herran laupiaan!
Mä nääntyisinkö puutteeseen ja vaivaan,
Kun ilmaiseksi nuo lahjat tarjotaan?

Oi miksi istun murhepuku yllä,
 Kun Jeesus rikas Vapahtaja on?
 Sinussa mull' on kyllä yltä kyllä,
 Sinussa toivon löytää toivoton.

Suo voimaa, Herra, elon taisteluuni
 Ja esteet sydäimestä raivaa pois,
 Niin että aukeis sydämen' ja suuni
 Ja armolahjas vastaanottaa vois!

Pyhimysten palveleminen.

Sä Jeesus Kristus, Sä yksin vaan,
Alua pystyt synnistä auttamaan,
Siks' Sinuun huono mä käännyn.
Jos keneen muuhun mä turvaudun,
Jos kelle muulle mä antaudun,
Niin syntiin vaivun ja näännyn.

Siks' Sinuun katson mä, Sinuun vaan,
En katso äitiisi Maariaan,
En pyhimyksihin muihin.
Oi turhaan turvaisin ihmisiin,
Ja töihin ihmisten tekemiin,
Oi turhaan kuolleitten luihin.

He esimerkeiksi kelpaa vaan,
Ei auttajaksemme milloinkaan,
Sai hekin armosta taivaan.
Jos Jeesus ei olis auttanut
Ja heidän eestänsä rukoillut,
He oisi joutuneet vaivaan.

Siks' Sinuun, Jeesus, he luotti vaan,
 Ei omaan itseensä milloinkaan,
 Ei ihmistöihin ja toimiin.
 He kuului hengessä vaivaisiin
 Ja pieniin, maailman pilkkaamiin,
 Ja turvas' taivahan voimiin.

Tāt' esimerkkiä noudattain
 Ja sanaa armon ja määrää lain
 Käyn, Jeesus, ristisi luoksi,
 Miss' syytön oestämme suemattiin
 Ja ushi virheetön ushrettiin
 Juure' meidän synteimme vuoksi.

Hurmaantuneille.

Ei hurskautta korkeaa,
Ei hurmaa tunnelmain,
Daan mieltä nöyrää, vakavaa,
Hän, herrea, vaatii vain.
Nuo tunnelmat ne vaihtuvat
Ja tyhjiin haistuvat,
Mut' nöyrä katse Kristukseen
Tien avaa autuuteen.

Ei autuus-unet, taivasnäyt,
Sua auta autuuteen.
Se vain, ett' tietä kaitaa käyt
Ja katsot Kristukseen.
Tie kaita vain, tie kaita vain.
Min uskon kautta sain
Die elämään, oi elämään,
Jos sitä käymään jään!

Jos sivuseikat suuriks' teet,
Pääseikat laiminlyöt,

Niin syntyy laiskot, puolueet
Ja muutkin lihan työt.
— Mut nöyryys, rauha, rakkaus
Ja uskon kilvoitus —
Oi, niitä tulee harrastaa,
Niin sielu voiton saa!

Autuuden esteet.

Oi, paljon herralla meist' on raivaa
Meit' ohjateessansa autuuteen.
Hän tänään estehet tieltä raivaa —
Ne nousee huomenna uudelleen.
Oi raivaa, Herra, ne esteet pois,
Ett' ovi armolle avoin ois!

On tiellä estettä monenlaista:
Ken kiintyy liiaksi maalliseen,
Ken löytää puutteita Herran laista,
Ken ottaa kunnian itselleen.
Oi raivaa, Herra, ne esteet pois,
Ett' ovi armolle avoin ois!

Ken mielisyntejään suositellen
Dan' alttiiks' sielunsa autuuden,
Ken antaa neuvoja Jeesuksellen,
Ken elää orjana ihmisten.
Oi raivaa, Herra, ne esteet pois,
Ett' ovi armolle avoin ois!

Tää epäuskossa herraa kohtaa,
 Tuo ylpein mielin ja ansioin,
 Taas nöyryys teeskeltä toista johtaa
 Ja suussa huokaus: mahdotoin.
 Oi raivaa, herra, ne esteet pois,
 Ett' ovi armolle avoin ois!

Ken väsyy tauoten huutamasta,
 Kun koht' ei täytetä pyyntöään,
 Ken anoo armoa silloin vasta,
 Kun kuolo antavi käskyjään.
 Oi raivaa, herra, ne esteet pois,
 Ett' ovi armolle avoin ois!

Oi, pyhä herra, ää poista esteet,
 Niin että sydämet aukeais,
 Ett' armonvirrat ja elonnestet
 Kaikk' olemuksemme uudistais!
 Oi raivaa, herra, ne esteet pois,
 Ett' ovi armolle avoin ois!

Ken Jumalasta ei mitään tiedä
 Vaan omaa tahtoaan seuraa ain',
 Ei saarnaa rististä kuulla siedä
 Ja katsoo turhaksi herran lain.
 Oi raivaa, herra, ne esteet pois,
 Ett' ovi armolle avoin ois!

Herra armahtaa katumaa.

Allös lakkaa vaikka kaadut
Yrittämäst' uudelleen,
Muistain voitot ennen saadut
Katso jälleen Kristukseen!
Herra Jeesus armahtaa
Katumaa.

Uudestaan ja alust' alkain
Ryhdy pyhään taisteluun,
Daipuin juureen Herran jalkain
Katsoin ristiinnaulittuun!
Herra Jeesus armahtaa
Katumaa.

Ristin juureen syntis kannan,
Tuskas, tunnonvairasi!
Allös itse anteeks' anna,
Herralt' ano anteeksi!
Herra Jeesus armahtaa
Katumaa.

Kilvoittele!

Sielu, jos tahtdot sä taivahan voittaa,
Niin ole ahkera kilvoitteluun!
Kiusaaja jalkasi kietoa koittaa,
Silmäsi peittää ja sulkea suun.
Siks' ole ain'
Ahkera vain
Tutkien lähdeettä armon ja lain!

Tutki ja mieti ja mielehes paina
Oppi ja viisaus taivaallinen
Hutterra ollen ja valveilla aina!
Olettous portti on taantumisen.
Koittavan tie
Oittohon vie,
Huoleton mupuu jos viisaskin lie.

Lain pyhän peilissä itseäs tutki,
Totuuden vaa'alla punnitse työs!
Niin rikas selville saat salatutki,

Nöyrytymiseen saat syytä sä myös.
 Ylpeys jää,
 Painuupi pää,
 Kaikissa töissä on nöyryyttävää.

Käy rukouksessa istuimen luoksi
 Saadusta armosta kiittämäshän!
 Käy edes suurten sun synties vuoksi
 Anteeksi-antoa pyytämäshän!
 Heikkoutes,
 Kiisaukses
 Myös puhu herralle, paimenelles!

Jordaniss' armon sä aamuin ja illoin
 Huuhtelee pois sinun syntis ja suys,
 Toivon portit sull' aukeevat silloin,
 Puhtaus, pyhyys ja virheettömyys!
 Toivoss' jo näät
 Karitsan häät,
 Yljän ja vierahat seppelepääät.

Katsele uskossa haavoja herran,
 Siitä sun haavasi myös paranee!
 Oi, älä katsele kääntyissä kerran,
 Daan joka päivä se uudesti tee!
 Dieraaksi niin,
 Riemullisiin,
 Pääset sä häihin taivaallisiin.

Herää ja valvo!

Herää ja valvo syntinen
Sun autuutesi tähtden
Jäät nukkuin kadotuksehen
Taivaasta unta nähtden.

Mut valvoen sä vahva oot
Ja taistelut voit kestää
Yön henget kuinka raivotkoot
Ne Herra voitost' estää.

Niin valvo, että aina luot
Dain katsees Golgatalle
Ja Herran tietäs johtaa suot
Ja taivu tahtons' alle.

Oi, herää, valvo syntinen,
Ja karta synnin unta
Niin kuolless' aukee sinullen
Jumalan valtakunta.

Käy niinkuin oot!

Jos synnin kuinka kaunistais
Ja pukis' purppuraan
Niin hyväksymist' ei se saisi
Herralta kuitenkaan.
Siks' kaunistelematta vie
Ne Herran etehen —
Tää oli publikaanin tie
Ja vaimon syntisen!

Tää tie vie anteeks'saamiseen,
Näin syistän' selviän.
Tää tie tuo rauhan sydämeen
Ja uuden elämän.
Jos kuinka syntis peljättäis,
Käy esiin sellaisnaan,
Ei kuullen esteit' ystäväis
Ei vihollisteskaan!

Käy sellaisnaan, käy niinkuin oot,
Sä suuri syntinen,

Jos suosikoot tai tuomitkoot
 Sua tunteet sydämen!
 Et kylläisnä, et teeskellen
 Luo Herran käydä saa,
 Rehellist' auttaa Armoinen,
 Ei valhettelevaa.

Käy Jeesuksen luo!

Käy itseäs tutkien Jeesuksen luo,
Mun sielun', jok' aamu ja ilta!
Hän haavainsa turvissa suojaa suo
Sulle syytteiltä ahdistavilta.
Hän anteeksi syntisi antaa.

Kun jalkainsa juurehen painuvi pää,
Niin huoli ja huokaus haihtuu,
Ja toivo mun mieltäni virkistää
Ja katsanto kirkkaaksi vaihtuu.
Mä autuutta tunnen jo täällä.

Käy nöyränä, pienenä Jeesuksen luo
Ota kutsunsa uskossa vastaan
Dain pienille, köyhille armon hän suo
Ei suurissa tunne hän lastaan.
On autuus hengessä köyhäin.

Ja synnissä kuolleita, heitäkin vie
 Hyvän Herramme hoitoon ja huomaan,
 Pakanoillekin näytää sä elämän tie
 Ja johdata lästeele juomaan,
 Elon lästeele virvoittavalle!

Näin kutsumus kaikuu Jeesuksen,
 Näin etsii Hän erhettynettä.
 Ole kiitetty, Auttaja taivaallinen,
 Kun pelastaa tahdot Sä meitä
 Ja ottaa lapsiksi taivaan!

Viero syntiä!

Oi karta, väistä, viero,
Sä syntiä!
Se ilkeä ja kiero
On ystävää.
Niin armoton
Synti on.

Oi kuule, seuraa, palvo,
Sä Jeesusta,
Ja askeleitas valvo
Ain' armossa,
Niin voimaton
Synti on.

Kiiresshakaa!

Te lapset maailman, oi kiiresshakaa
Jo parannuksest' totta tekemään,
Niin armoansa herra teille jakaa
Ja antaa voimaa uuteen elämään!
On lyhyt aikamme, oi kiiresshakaa,
Se onnettomaks' jää, ken myöshästy!
Kuin päivä jokainen täällä' lisää ikää
Niin joka päivä lähtö lähestyy.

On kiire kääntymykseen nuorisolla,
Mut kiiressempi vielä vanhoilla.
Sen tähden aina tulee valmiit olla
Ja aina varuillaan ja valveilla.
Niin kaikki siirtyy ajast' iäisyYTEEN,
Saa täällä viivähtää vain tuokion.
Käy sinne se, ken uupui itsekkyyteen,
Käy sinne se, ken turvas' armonhon.

Ja iät' valittavat vaivoissansa
Siell' armon-ajan kalliin tushlaajat,

Alut Herran omat, ristin pyhä kansa,
He saavat voittokruunut kirkkashat.
Kun Herra kutsuu, lähde sinä mukaan
Ain' ajatellen suurta armoaan,
Ja älköön estetyksi saako kukaan
Sua turvaamasta armon Jumalaan!

Ahkeroi!

Aarteit' armon ahkeralle koituu,
Hartahalle hengen hedelmää.
Laiskan sydän köyhtyy, maailmoituu,
Synti vihdoin kaiken hävittää.

Usko kasvaa rukousten miehen,
Rakkaus ja toivo kirkastuu.
Onton toivo uupuu puolittiehen,
Silmistä sen häipyy ristinpuu.

Rukoilevan ikävöivä henki
Ravinnon saa sanast' itselleen.
Niin hän kestää alla vaivojenkin
Doittain synnit kiusauksineen.

Armoansa Herrä meille tarjoo,
Omakseen sen saa, ken rukoilee.
Iskuilt' ahdistajan hän sen varjoo,
Joka alttarilleen pakenee.

Toivossa ken kyntää, kylvää, kastaa,
Sille tainas tähtkät lahjoittaa.
Joka kysyy, sille herra vastaa
Vaikka joskus antaa odottaa.

Sotalaulu.

Vihamiehemme raiwoo ja viehuu,
Sotalippunsa ylpeinä liehuu, —
Käy, herra, auttamaan!
Oi, tarttuos voimasi miekkaan,
Tee tyhjäksi veskkeet viekkaan!
Käy, herra, meitä siunaamaan!

Hävityksin se maatumme uhkaa,
Sen lahjat on tulta ja tushkaa, —
Käy, herra, auttamaan!
Sä voimalla kansamme täytä,
Tie voittoon joukoille näytä,
Käy, herra, meitä johtamaan!

Meit' orjiksi tahtoo he myöddä,
Yön kahleet kaulaamme lyöddä, —
Käy, herra, auttamaan!
Derin ostetun vapautemme
Älä hukkaa suo verehemme,
Käy, herra, meitä suojaamaan!

Sotatorvet jo taistohon soittaa.
 Vihamiehen me taikomme voittaa, —
 Käy, Herra auttamaan!
 Me voitamme, kun olet myötä,
 Niin teemme me Jumalan työtä.
 Käy, Herra, meitä siunaamaan!

Taisteluissa.

Ristit, pilkat, iskut, haavat
Osakseen ne täällä saavat,
Jotka kyltyin katoovaan
Uskoo Herraan Jumalaan.

Armo, autuus, taivas-aatteet,
Vanhurskauden valkovaatteet
Maailmaa ne suututtaa,
Ihastuttaa uskovaa.

Siksi pyhään, vanhurskasten
Sekä pimeyden lasten
Välill' aina sota on,
Sota sovittamaton.

Liity, sielu, pyhään seuraan,
Liity Juudaan Jalopeuraan!
Käyden juureen ristipuun
Ryhdy pyhään taisteluun!

Nyt vaikk' itkein vuodat verta,
 Doiton täyden saat sä kerta.
 Huokaus nyt suussas on,
 Silloin kiitos loputon.

Kiitos, Jeesus, kun et meitä
 Nashain poljettavaks' heitä
 Vaan ain' autat, armashdat,
 Lohdutat ja vahvistat!

Hengen taistelu.

On halu harras hengessäni mulla
Sun kuras kaltaiseksi, Jeesus, tulla,
Mut jäsenissäin tunnen toisen lain,
Jok' estää Hengen tointa vastustain.

Niin kestää Hengen taisto lihaa vastaan,
Mä rauhaa nautin toivoss' ainoastaan.
Jos taisto taukoo, kohtaa hairastun,
Niin ain' on taisteltava, sielu, sun.

Se toivo, että avull' armon Herran
Mä voiton täydellisen voitan kerran
Ja lakkaa vajavuus, ja puolittain
Se toivo kannattaa mun sieluain.

Sen toivon tukemana kestäin tiellän'
Ja voitan tahtoni ja itsen' kiellän.
Sen valossa voin täältä katsastaa
Ain' iäisyyden esiripun taa.

Emme tiedä.

Emme tiedä, milloin viimeiskertaa
Toisiansa täällä kohdataan.
Herran sana ihmisen siks' vertaa
Niityn kukkaan kohta kuishtuvaan.

Emme tiedä, milloin päättyy tiemme,
Milloin lankee arpa kuoleman.
Köyhiä tai rikkaita me liemme,
Otettava on se vastahan.

Emme tiedä päivää, kuuta, vuotta,
Jolloin iäisyyteen kutsutaan.
Herran sana kehoita ei suotta
Aina, aina valmis olemaan.

Emme tiedä, herra yksin tietää
Olot ylhäällä ja päällä maan,
Mut' me tyhvät emme tahdo sietää
Niisautta viisaan, vanhurskaan.

Emme tiedä, siksi katsokaamme
Aina häneen, kaikkítietävään!
Dähemmän niin itkeä me saamme,
Kuolema niin vaihtuu elämään.

Mä matkalle valmistelen.

Mä matkalle itseän' valmistelen,
Oi matkalle pitkälle aivan,
Ylös autuuden maahan ja kirkkauden
Täältä' alhosta sorron ja vaivan.

Monest' itkien matkaani valmistelen
Monet syyni ja syntini nähdän,
Monest' taas ilomielin ja riemuiten
Hyvän Jeesuksen ansion tähdän.

Usein joudun mä voittamaks' kiusausten,
Ja autuuden toivoni raukee,
Mut' taas minut löys kädet rakkauden
Ja taas valot sielulle aukee.

Doi suuria, sieluni, silloin sä näät,
On eessäsi kirkkaus, taivas,
Häävaatteissa joukot seppelepääät,
Tätä katsellen unhotat vaivas.

Niin toivossa matkaani valmistelen
Kaikk' ympäri taistelu pauhaa,
Ja päättelen turvaten Jeesuksehen:
Oian nauttia saan ikirauhaa.

Jeesuksessa voiton saan.

Kansa, joka yössä kulkee,
Dalon suuren nähdä saa.
Jotka kuolo varjoons' sulkee,
Niille taivas aukeaa.
Jeesus, uhri Golgatan,
Valkeus on maailman.

Eksyneenä taivaan tieltä
Yössä huokaa syntinen.
Jeesus löysi kurjan sieltä,
Hoitojonsa otti sen.
Hyvä Paimen, totuus, tie,
Lammasansa lampaan vie.

Jeesuksessa päivä koittaa
Taivastasta päälle maan.
Jeesus voitti, Jeesus voittaa,
Jeesuksessa voiton saan.
Jeesus Kristus valo on,
Valo sammuttamaton.

Eteenpäin.

Sä matkamies, oi koita päästä
Kaidalla tiellä eteenpäin!
Ei helteestä, ei myrskysäästä
Saa seisastua säikähtäin.
Käy eteenpäin ja katso vaan
Jeesukseen, eellä juoksijaan!

Tie raskas on ja vaivalloinen,
Tie halki synnin erämaan,
Siks' usein mietit: tokko voinen
Mä määrään päästä ollenkaan?
Oi heitä epäilykset nuo
Ja eteenpäin vain katsees luo!

Tien vierelt' ääntä monta kuulet
Sua syyttävää ja säälivää.
Sä päättä: mitkä käykin tuulet,
En heitä kuuntelemaan jää.
Ain' ystä kuulen, kuuntelen,
Mä ääntä Herran Jeesuksen.

Sä nouse jälleen, kun sä kaadut,
 Taas käyden toivoss' eteenpäin,
 Ain' opiks' ottain iskut saadut
 Ja varoitukset ystäväin,
 Mut ennen muuta seuraten
 Ain' ääntä Herran Jeesuksen!

Mut moni uupuu kesken matkaa,
 Oi, ettei sulle kävis näin!
 Siks' kiivaammin ain' koita jatkaa
 Sun kulkuas vain eteenpäin!
 Kun kulkusi on joutuisaa,
 Harvemmin kuulet kiusaajaa.

Kun Herran johtoon aina suostut,
 Niin hyvin päättyy vihdoin ties.
 Kun askelees on loppuun juostut,
 Niin kotiin pääsee matkamies.
 Oi, pääsee vihdoin lepäämään
 Ja vapaaks' kärsimyksistään!

Siunattu Siion.

Sä siunattu Siion, sä armojen vuori,
Sun siimeessäs viihtyvät vanha ja nuori.
Siell' elämän lähde on ehtymätöin,
Joka kirkkaana juoksevi päivin ja öin.

Se siunattu lähde ja siunatut nesteet,
Ne poistavat sielusta autuuden esteet:
— Epäuskon ja maailman rakkauden —
Sinut, uskovan, uudesti synnyttäen.

Paha Baabel on uskana Siionin vuoren.
Paha maailma vaarana vanhan ja nuoren.
Käy elämän lähteelle, juo, yhä juo,
Se maailman voittajaks' uskovan luo!

Älä säikähdä maailman usmaa ja uskaa,
Älä peljästy Baabelin tulta ja tuskaa,
Elon-lähteestä juoden sä turvattu oot
Dishamieshes jos kuinkakin raiivotkoot.

Desi sen luo sieluhus voiman ja ponnien
 Ja tuntoosi rauhan ja syömmeesi onnen,
 Sanat suuhusi neuvon ja lohdutuksen
 Ja silmiis säälin ja rakkauden.

Niin vangitse ei sua viettelys viekkain,
 Ei houkutius, uskaus, ei terät miekkain.
 Ja miel'alan luopi se taivaallisen,
 Neden vaikutus tään, se on ihmeellinen.

Käy, kansa, sä lähteelle Siionin vuoren
 Rakavuudella vanhan ja uskolla nuoren,
 Yön tullen ja päivän, oi, aina, ja juo!
 Sydän, kiirehda uskossa Jeesuksen luo!

Oi riemua!

Oi riemua, kun käydä saan
Luo Herran Jeesuksen,
Luo Lunastajan laupiaan
Mä köyhä syntinen!

Oi riemua, kun rikkaaks' mun
Hän tekee armossaan,
Mun häväistyn ja poljetun
Korottaa kunniaan.

Oi riemua, kun synneistän'
Mä vapaaks' päästä voin,
Kun Ruhtinaalle Elämän
Mä vaivan' vaikeroin!

Oi riemua, kun taivaaseen
On mulla avoin tie!
Kun uskon Herraan Jeesukseen,
Hän minut sinne vie.

Herra tekee terveeksi.

Nyt miljoonat jo voivat Herraa kiittää
Kun heidät Herra parantanut on.
Sä niiden ääniin myös voit äänes liittää,
Kun antaut sen armohoitoon.

Hän yksinään voi parantaa sun haavas
Ja sydämesi synniss' saastuneen,
Kun hylkää omat keksintös ja kaavas
Ja hän saa sinut yksin hoitaakseen.

Hän laupeuden kääreisiin sun käärii
Ja lupauksen sana suustaan soi.
Mut ihmiset myös ympärillä häärii.
Ja neuvojansa jakaa minkä voi.

Kun laps' on turvallisna äidin helmass',
Niin turvaudu sä Herran hoidantaan.
Dois heittäin omat työs ja suunnitelmas
Ja opit ihmisten ja lääkkeet maan!

Sua herra ei tee terveeks' kerrallansa
Daan askel askeleelta, vähittäin,
Jos kestät vain sä hänen hoitoansa
Ja hänen kanssaan kuljet eteenpäin.

Juflalaulu.

Kuten Israel juhlille Siioniin
Me yhteen tulleet nyt oomme,
Dalon lähteestä ammentaaksemme niin
Elinvoimia taas olentoomme.

Sydän syntinen täällä se paljastuu,
Sen synnit ja syntien haavat,
Mut myös se, ken auttajaks' antautuu
Ja mistä ne lääkeittä saavat.

Täällä' armosta suuresta kuulla mä saan,
Ken ties se on viimeisen kerran.
Mua viedään ristille katselemaan
Delan maksua, haavoja Herran.

Kokemuksista veljien vanhempain
Saa heikommat kulkijat kuulla.
Varotukset ja neuvot ja nuhteet lain
Me lausutaan ystävän suulla.

Niin huomaamme taas yhä selvemmin:
 Isän yhden me lapsia oomme,
 Samat meillä on syyt, sama auttajakin
 Samaa armoa luo olentoomme.

Mycs yhdessä kaikukoon kiitoksen ään'
 Kuin lähtis' se yhdestä suusta!
 Se soikoon armosta, tiest' elämään,
 Se soikohon ristinpuusta!

Joululaulu.

Jälleen laulaa kristikansa
Vapahtajan syntymää,
Laulaa hänen armostansa,
Ken sen arvon ymmärtää.
Liity, sieluni, laulamaan
Kiittäin Jeesusta lahjoistaan!

Paljon saaneet siunausta
Hänen kauttaan kansat on
Ilman häntä synkkä, musta
Mailma ois' ja toivoton.
Liity sieluni lauluhun,
Hän on siunannut myöskin sun!

Pilvet peittää toivon taivaan,
Missä Jeesus hyljätään.
Kansat nääntyy yöhön, vaiwaan,
Sielut hukkuu häpeään.
Mutta liittyen Herrahan
Voitan synnin ja kuoleman.

Erämaassa matkustavain
 Soistuna hän yössä on,
 Viisauden, tiedon avain,
 Johtattaja valohon.
 Riennä, sieluni, seimen luo,
 Vierköön sinne sun viettes vuoksi!

Kuka viihtyy seurassansa,
 Nauttii autuutt', elämää,
 Siksi kiittäin kristikansa
 Viettä Herran syntymää.
 Liity, sieluni, Jeesukseen
 Niin saat kutsun sa taivaaseen!

Jouluna.

Oi kiitos, Jeesus, kiitos Sulle,
Kun synnyit tänne maailmaan!
Soit siunauksen kirotulle
Ja halvan nostit kunniaan.

Oi halpa vuode, halpa maja,
Miss' ensi yösi nukuit Sää!
Sää, ihmiskunnan Vapahtaja,
Sää nukuit tallin seimessä.

Maa nukkui yössä pimeässä,
Mut taivahassa valvotaan.
Maan kohtalo on kääntymässä,
Se uusin uomiin johdetaan.

Ei tiennyt maan pääll' öinen kansa,
Mit' taivahassa tekeill' on.
Ei tiennyt Vapahtajastansa
Maan lapsi arka, onneton.

Ja Betlehemin paimenille
 Siit' ensi viesti annetaan,
 Nyt tuttu tushatmiljoonille
 Ja ilon aike kautta maan.

Oi, kiitos, Jeesus, kiitos Sulle,
 Kun tulit tänne kärsimään!
 Sää siunauksen soit myös mulle
 Ja voimaa uuteen elämään.

Pitkäperjantaina.

Getsemane, Golgata ja risti
Kertoo meille, kuinka kallihisti
Kuolon orja vapaaks' ostettiin.
Siellä käyden käyn mä armonmailla,
Rakkauden nään mä vertaa vailla,
Isän rakkauden ihmisiin.

Hengess' ollen siellä ristin luona
Perjantaina pimeänä tuona
Doika Jumalan kun surmataa,
Dahan voimasta ja vihan työstä,
Syväst' ihmiskunnan synninyöstä.
Oikean myös käsityksen saan.

Täällä rakkaus, jok' kaikkens' antaa,
Ihmiskunnan puolest' uhrin kantaa,
Huhtaaks' jokaisen mi tehdä voi.
Toisaall' alhaisuus ja halpa mieli,
Itsehuurskaus ja korska kieli
Koston tunnelmissa hekumoi.

Siellä katsellessain Veriylkää
Syntitiet mä tuomitsen ja hylkään,
Ylpeys siell' lyödään sammuksiin.
Siellä sovinto näin testtiin kerran
Dälill' ihmisen ja taivaan Herran,
Uskonalle taivas aukaistiin.

Helluntaina.

Oi saavu, saavu sydämeen,
Sä henki helluntain,
Sä opas kaikkeen totuuteen,
Sä voima vaipuvain!
Siell' alkaa silloin aika uus,
Kun saavut sydämeen,
Pois katoa sielun saastaisuus
Ja synti syytteineen.

Sä orjan armolapseks' teet
Synnyttäin uudestaan
Ja iloon vaihdat kyynleet,
Tuot taivaan päälle maan.
Sä vihkii pyyhään taisteluun,
Vahvistat väsyneen
Ja rukoukseen avaat suun
Ja kielen kiitokseen.

Aarteita lunastuksen työn
Sä janovalle jaat,

Niin päiväks' muutat sielun yön
 Ja rauhan aikaan saat.
 Sää rakastamaan opetat
 Ja voimaa siihen suot.
 Näin seurakunnan rakennat
 Ja kansan uuden luot.

Jo maasta maahan viestit viet
 Rististä Jeesuksen,
 Ja vaikeimmatkin avaat tiet
 Sää saarnaajille sen.
 Sää armokansaa kasvatat
 Niin muotoon kirkkaampaan,
 Kaanaata kosken kuljetat
 Ain' tulenpatsaanaan.

Oi, tule, Henki helluntain,
 Minunkin sydämeen!
 Maa uudistain ja kirkastain
 Vie taivaan pyhyyteen!
 Sen elon toivoss' ihsanan
 Jo kiitän riemuiten
 Sua, Henki Isän Jumalan
 Ja Herran Jeesuksen!

Kirkko.

Jo laitos vanha, laaja
On kirkko Kristuksen.
Hän alku, aikaansaaja
Ja perustus on sen.
Ja lippuna sillä on ristinpuu,
Sen alla se seisoo ja vaurastuu.
Ja herra, hän kirkkoon kaitsee.

Se kesti valheen vainot
Ain' nousten uudestaan,
Se kantoi ristin painot,
Ei kuollut kuitenkaan.
Ja lippuna sillä on ristinpuu
Ja kärsiessään se puhdistuu.
Ja herra, hän kirkkoon suojaa.

Ain' laajentuu sen rajat,
Ja valta vahvenee
Kaikk' yltyy vastustajat
Ja vastaan taistelee.

Ja lippuna sillä on ristinpuu,
 Se taistelussaan yhä vahvistuu.
 Ja Herra, hän kirkkooan johtaa.

Se kansaa kasvattaapi
 Jumalan tuntohon,
 Sen kautta lohdun saapi
 Maan lapsi lohduton.
 Ja lippuna sillä on ristinpuu
 Ja armosta aina se kirkastuu.
 Ja Herra, hän kirkkooan siunaa.

Nyt sill' on halpa muoto,
 Ja kärsiä se saa.
 Se on kuin meren luoto,
 Jot' tyreskyt ahdistaa.
 Ja lippuna sillä on ristinpuu
 Ja kerran se kunniass' ilmaantuu,
 Ja Herra sen uudeksi luopi.

Kasvatus.

Pyhään Herran pelkoon
Aina johdatelkoon
Isät, äidit lapsiaan!
Ihminen, sä näännyt,
Jos sä luovut, käännyt,
Jumalasta maailmaan.

Herran armon tuntoon,
Hyveisiin ja kuntoon
Nuoret kasvatettakoon!
Jos saa synti vallan,
Tuo se haavat, hallan
Vieden tussoon, tuermioon.

Nöyrän, puhtaan mielen,
Dakaan, suoran kielen
Nuoret vanhoilt' oppikoot!
Teillä askeruuden,
Työn ja taitavuuden,
Kulkemaan he tottukoot!

Nuoret, olkaa vakaat,
 Nuoret, kasvattakaat
 Itseänne totuuteen,
 Esimerkkinäanne,
 Myöskin määränänne
 Pitäin hurskaat hyveineen!

Lämmitä, Sää meitä,
 Jeesus, kylmenneitä
 Kasvattamaan, kasvamaan!
 Muotoon aina uuteen,
 Kuvaa kaltaisuuteen
 Auta meitä muuttumaan!

Tahtos tulkki.

Suo armos mulle, Jumala,
Ja totuus mieleen' paina,
Niin että tahtos tulkkina
Mä olla voisin aina.

Mä eksyn, jos Sä hylkääät mun,
Ja muita johdan harhaan,
Mut kun saan ohjaajaksen' Sun,
Jo löysin oppaan parhaan.

Niin siunausta muille jaan
Ja mielialaa lauhaa,
Ja siunausta itse saan
Ja nautin tunnon rauhaa.

Mä vaeltaja valju maan
— Oi, kiitos, suuri Luoja —
Mä tahtos tulkki olla saan
Ja aattees julkituoja!

Herran pappi.

Jos sä olet pappi Herran,
Saarnaa sanaa totuuden,
Samaa, jota saarnas kerran
Apostolit Jeesuksen!

Allös saarnaa itseäsi,
Jeesusta sä saarnaa vain;
Saarnaa kuinka Herran käsi
Johtaa laumaa uskovain!

Allös ihmismielten mukaan
Sovittele sanojas,
Ettei väittää voisi kukaan:
Elämmona on jumalas!

Allös saarnaa yhtä puolta
Saarnaa kokonaisenaan,
Kuinka Herra pitää huolta
Kuinka vitsoo vihasaan!

Veroitukseks' suruttomain
 Loitudukseks' murheisten,
 Veroitukseks' Herran omain
 Koko totuus kaikillen!

Itsehesi ennen muita
 Käännä kärki sanojes,
 Hauta täynnä kuolleen luita
 Ettei ois sun sydämes!

Tesden näin oot pappi Herran,
 Lähettiläs Jeesuksen,
 Dalkan saat sä työstäs kerran
 Luona lunastettujen.

Papin virsi.

Mä kutsun sain, mä vihittiin
Työmieheks' Jeesuksen.
Mä sanaa kylvän sydämiin,
Siementä totuuden.

Sun toimessas oi herra oon
Ja täyttäjä Sun työs,
Se sieluani rohkaiskoon,
Mut nöyryyttäköön myös!

Se rohkaisee, kun aattelen:
Oon työssä kuninkaan.
Se nöyryyttää, kun havaitsen:
Mä vähän aikaan saan.

Oi siunaa, armon Ruhtinas,
Sun kylvömiestes työ,
Suo laupenttas, laupias,
Työn esteet maahan lyö!

Aut' että sanaas ymmärrän
 Ja siitä voimaa saan,
 Ja toisille sen selvitän
 Myös kokonaisenaan!

Aut' että kirkastaa voin lain
 Ja ihmeet armotyös,
 Hedelmät pitkänperjantain
 Ja pääsiäisen myös!

Aut' että aattein, pushein, töin,
 Mä muille näytän tien;
 Ett' itse sinne ikävöin
 Mä minne muita vien!

Aut' että kotin' kallishin
 Jo luonas' Jeesus ois,
 Ja että sinne pääsisin,
 Kun kutsut täältä pois!

Opettajan laulu.

Opas nuorten ma oon — pyhä testävä tää:
Opin-aarteita heille mä jaan.
Koen saada ne harrastamaan ylevää
Ja alhaista inhoamaan.
Tule, herra, ja työtämme siunaa!

Jos työtäni tehden Sun johdossas oon,
Min tieni on toivon tie.
Sua ilman jos kuinkakin puuhailtakoon,
Nilu toivojen tähkylät vie.
Tule, herra, ja työtämme siunaa!

Pyhä rakkaus sieluan' lämmittäköön,
Tules taivaasta sammumaton,
Dois häilyyden, kylmyyden hämmentäköön,
Työ silloin sun työtäsi on!
Tule, herra, ja työtämme siunaa!

Alua auta niin nuoria kasvattamaan,
Ett' onneksi heille se ois!
Ois onneksi kallihin myös isänmaan,
Ja sullekin kunnian tois.
Tule, herra, ja työtämme siunaa!

Opi lasna jo Jeesusta tuntemaan!

Opi lasna jo Jeesusta tuntemaan,
Niin tunnet Sen vanhanakin!
Mitä Herramme seurassa tääll' opitaan,
Se on tiedoista tarpeellisin.

Hänen koulussaan opin ymmärtämään
Miten kalliisti ostettu oon,
Miten kaita on tie, joka vie elämään
Ja autuuden nautintoon.

Opin ymmärtämään pyhän armon ja lain,
Ja Jumalan rakkauden,
Miten paljon jo armoa kasteessa sain
Ja saan yhä eelleen.

Opin autuuden toivossa katselemaan
Ylös taivahan kaupunkiin,
Sen kansaan, voitosta riemuitsevaan,
Ja kultaan ja kalleuksiin.

Minä Jeesuksen seurassa ollen jo nään
 Olot uudet ja armaammat,
 Kun kärsimys päättynyt on ajan tään
 Ja voitettu vastustajat.

Mitä hartaammin katselen Jeesukseen
 Ja Jeesuksen haavoisiin,
 Sitä suurempi syy mulla kiitokseen
 Ja ylistyslauluihin.

Opi lasna jo Jeesusta tuntemaan
 Niin tunnet sen vanhanakin!
 Mitä Herramme seurassa tääll' opitaan,
 Se on tiedoista tarpeellisin.

Jo nuorena.

Käy Herraa jo nuorena seuraamaan,
Diel' laulu kun helkkyä voi!
Dian tottumus syntiin ja maailmaan
Sun kielesi kammitsoi.

Käy Herraa jo nuorena seuraamaan,
Kun tunne on turtumaton!
Mlaan kylmissä kestä ei kauaakaan,
Kun se jäähtynyt, hyytynyt on.

Käy Herraa jo nuorena seuraamaan,
Ajall' innon ja terveyden!
Miten Herralle tarjota tohtisitkaan
Dasta vanhuuden raihnaisen?

Käy Herraa jo nuorena seuraamaan,
Kukat toivon kun täyttävi tiet!
Himon halloissa kukkas ne kuolevat vaan
Daikk' onnestas varmakin liet.

Käy Herraa jo nuorena seuraamaan,
Elon ehtoohon asti se tee,
Niin siirryt sä kunnaille kunnian maan,
Ja henkesi riemuitsee!

Nuoren laulu.

Mun rintani lämmin ja hehkuva on,
Se täynnä on nuoruuden tulta.
Mua, herra, Sun henkesi hallitkohon,
Että en pala hukkaan Sulta!

Dian kiusaaja tunteeni turmelee
Ja vie kokemattoman harhaan,
Mut kun mua henkesi hallitsee,
Niin löysin mä johtajan parhaan.

Jo monta on kiusaaja vienyt ja vie,
Mä myös hukun, jos minut heität.
Mut kulku on varma ja turvattu tie,
Kun siipeisi suojaan mun peität.

Halu mulla on seurata askelias,
Mutta horjuva, heikko on tahto.
Sä vahvista voimani voimallas,
Oma voima on kuin veden vahto!

Mun rintani toiveista tulvailee,
 Monet niistä ei katsettas kestä.
 Niist' täytä, mitkä sen ansaitsee,
 Nuo toiset, ne täyttymästä estä!

Sun tahtos on, Herra, ett' autuuteen
 Saan luoksesi kuoltuan' tulla.
 Oi, vie tämä tahtosi päätökseen,
 On voimaa ja keinoja Sullä!

Aamulaulu.

Nyt etees, Jeesus, mä laskeudun
Ja kannan uhria aamun.
Näin päivän vaimoille vahvistun,
Kun henkes hoitoonsa saa mun.
Niin lohdullista
On tyköks tulla,
Kun antamista
Ain' riittää Sulle
Ja aina tahdot Sä auttaa.

Kuin päivä lämpöään, loistettaan
Luo vainioille ja metsiin,
Niin armon aurinko paisteellaan
Taas ihmissieluja etsii.
Kun sydän aukee
Sen säteille,
Yö siitä raukee,
Päiv' alkaa sille,
Oi armas autuuden päivä.

On autuasta ja aunoisaa,
 Kun heikko Herrahan luottaa.
 Vaikk' kotin' kuolon on varjon maa
 Hän päivää sielulle juottaa.
 Niin toivon aina
 Vaikk' kaatuilenkin,
 Ei pelko paina,
 Ei uuvu henki,
 Kun armon aurinko paistaa.

Uus' päivä.

Uus' päivä, uusi armokin
Sielulla janoovalla.
Sen turvin uusin toivehin
Doin käydä ristin alla.

Ja vaikka risti raskas on,
Doin kuitenkin sen kantaa,
Kun turvaan Herran armohon
Ja Herra henkens' antaa.

Kun armon henki johtaa saa
Ja säättää päivän vaiheet,
Se ilon sieluun vaikuttaa
Ja poistaa murheen aiheet.

Näin toivossa mä uurastan,
Ja saapuessa ehtoon
Taas turviis, Herra, nukahdan
Kuin lapsukainen kehtoon.

Iltakellot.

Taas iltakellot lauantain
Soivat, soivat,
Ihmisille ilmoittain:
Päivä saapuu autuain
Päivä herran, päivä herran.

Ylitse vetten, halki maan
Raiku kulkee,
Työmme saa se talttumaan,
Aatoksemme Jumalaan
Kohottaapi, kohottaapi.

Se sydämemme avajaa
Jumalalle.
Amosanallaan niin saa
Taivaan herra vaikuttaa
Sydämissä, sydämissä.

Sunnuntaina.

Taas sunnuntai, taas Herran päivä on,
Se viettäkäämme Herran tahdon mukaan.
Niin ettei taantumahan pääsis kukaan
Daan edistyisi uskost' uskojon!

Nyt jääköön kaikki arki-askareet
Ja pyytäkäämme pyhää mielialaa,
Niin Hengen tuli meissä syttyy, palaa
Ja lämmittääpi mielet kylmenneet!

Ja Jeesus Kristus meille kirkastuu
Ja Luojan rakkaus ja Isän hyvyys,
Ja Hengen viisaus ja tiedon syvyys.
Niin maailmaa taas sydän vieroksuu.

Niin Herraa kiittäin, sanaa kuunnellen
Ja siunaukseks' sitä muille jakain,
Tää päivä viettäkäämme mielin vakain!
Oo ylistetty, Kolmiyhteinen!

Taas saapuví syksy.

Taas saapuví syksy keltaisin lehdin,
Ja saatuja lahjoja tallennetaan.
Mä toisia tuskin korjata eshdin,
Kun toiset jo huutavat vuoroaan,
Niin laupias, viisas Luoja sen sääsi,
Oi nöyryyös, kansa, ja paljasta pääsi
Häntä kiittäen armostaan, antimistaan!

Niin Herran lahjaa on peltojen viistat,
Hän antaa ne palkaksi aiskeralle,
Siks' jääköhön niiden johdosta kiistat
Ja rakkaudessa ne käyttäkäämme!
Näin laupias, viisas Luoja sen sääsi,
Oi, nöyryyös, kansa, ja paljasta pääsi
Ja antaos kunnia Jumalalle!

Kotiseutu.

Kotiseudun mä Luojalta lahjaksi sain,
Kotikunnaan, niityn ja niemen.
Tätä hellin ja suosin mä maailmanain,
Täällä' auran ja kylvän mä turvissa lain,
Ja laisholle nousevi siemen.

Ja täällä mä synnyin ja leipäni syön,
Ilon päiviä vietän ja huolen.
Ja katselen tähtiä talvisen yön.
Ja tälle mä uhraan kätteni työn
Ja täällä mä kärsin ja kuolen.

Ja täällä mä kasteelle kannettiin,
Isä armossa laumaansa liitti.
Sana Herran mun mieleeni painettiin,
Täällä taattoini taistelut taisteltiin
Ja täällä se Herraansa kiitti.

Tutuks' tunnen tään minä seudun vain,
Tutuks' pellon ja peltojen aidan.
Kuva tää ei hälvene sielustain;
Kotiseudun mä Luojalta lahjaksi sain,
Omaks' syystä sen kutsua taidan.

Perheen laulu.

Käy, Jeesus, asuntoomme,
Käy heikkoin lastes luo
Ja köyhään olentoomme
Sun siunaukses tuo!

Sä siunaa kodissamme
Sen jäsen jokainen,
Niin että toimintamme
Ois mieles mukainen!

Sä siunaa päivän työmme
Ja illan askeleet,
Ja siunaa uni yömme
Ja aamun askareet!

Kun lasket ristin alle
Ja alkaa ahdistus,
Niin ristin kantajalle
Oi, anna siunaus!

Sä siunaa silloin meitä,
 Kun onni hymyilee,
 Myös siunaukseen peitä
 Kun taivas tummenee!

Ja siunaa taistelumme,
 Kun synti ahdistaa,
 Me että vahvistumme,
 Se ettei valtaa saa!

Ja kuolema ja hauta
 Kun eteen aukenee,
 Sä armahda ja auta
 Ja matkavalmiiks' tee!

Perheenäidin laulu.

Teen kotiaskareita
Ja holhoon heikkoja,
Mä kitken osdakkeita
Sydänten pelloilta.
Ja koti on mun kirkkoni
Ja kotilies' on alttari,
Oi, jos sin' uskollisna ain'
Mä Herraa palvelisin vain!

Ain' nurastusta Martan
Mun toimintani on.
Kun itsekkyyttä kartan,
Saan Herran suosion.
Siks' tahdon osan ajastan'
Mä viettää lailla Marian
Jeesuksen jalkain juuressa
Ja häntä kiittäin kuunnella.

Ann' äänes, Herrä, rakkaan
Niin käydä tuntooni,

Ett' työstäni kun lakkaan
Käyn aina luoksesi,
Ett' uutta voimaa luonas saan
Taas uuden päivän toimintaan!
Ja vihdoin, kun tää päättyy tie
Se iki-iloon luokses vie.

Sä hoida lastani, laupias!

Käy lapsi kehtoonsa nukkumaan,
Mut äiti ääressä valvoo vaan,
Sen kallein aarre on siellä.
Oi, että ohjatuks' aina saís,
Ett' aina puhtaana vaeltais
Hän hyveen kaidalla tiellä!

Oi, vaaraa monta on väijyvää
Ja mont' kiusaus viehättää,
Die harhaan heikkoa lasta.
Oi, hoida lastani, laupias,
Sen valvo kulkua armossas
Ain' estäin lankeamasta!

Lapsen laulu äidille.

Oi, äiti, äitini kultainen,
Nyt sulle, lapses mä laulelen,
Ja toivon: lauluni pieni tää,
Ett' äidinmieltäsi lämmittää.

Oi, kuule, äitini kultainen,
Mä miks' ja mistä nyt laulelen:
Mä sydän käskeni laulamaan
Ja rakkauttasi kertomaan.

Mä kiitän, äitini kultainen,
Sua eestä syömmesi hellyyden,
Sua eestä sylisi lämpimän
Ja lapsuususkon ja elämän.

Sua kiitän, äitini kultainen,
Kun kaikkies uhrasit minullen.
Sä annoit eestäni päivän työt
Ja luona kehtoni valvoit yöt.

Sun kuvas, äitini kultainen,
 Mä suljen kätköhön sydämen.
 Mä maailman polkuja kulkeissan'
 Sua aina muistan ja rakastan.

Sun eestäs, äitini kultainen,
 Mä herraa Jeesusta rukoilen
 Ja pyydän vaivasi maksamaan;
 Sen täysin voikin hän tehdä vaan.

Hyräily työn ääressä.

Mun toimeni on halpa vain,
Mä herralta sen silti sain,
Ja herraa sillä palvelen,
Kun uskollisest' täytän sen.

Niin mieluista on aatella:
Mä olen herran toimesta,
Ja itse herraa palvelen,
Mä herraa, heikko ihminen.

Kyll' autuutta en tällä saa,
Hän armosta sen lahjoittaa.
Mut tälläkin vain osoitan,
Mä että herraa rakastan.

On toimi suur' tai vähäinen,
Pääseikka, että täytän sen.
Näin herralle tuon kunnian
Ja kannan usein mieluisan.

Elut usein, raukka, tyhmin töin
Mä testäväni laiminlöin.
Se sydämeeni suren tuo,
Oi herra, anteeks' sekin suo!

Ja anna voimaa sydämeen,
Että testäväni oikein teen,
Jos suur' on se tai pieni vain,
Ja muistan: Sinulta sen sain!

Vihtityille.

Ain' olkoon lämmin sydämenne,
Ja valmis kaikki kärsimään!
Se ainut takuu, parhain enne
On onnelliseen elämään.

Ja nouskoon sydän myöshään, parhain,
Sen luo, mi lämmön lähde on!
Oi siinä, siinä takuu parhain
On viimeiseenkin voittohon!

Kuuromykkä.

Yksinään käy kuuromykkä tiellä.
Herra hänen tietään johtakoon,
Ettei vaara saisi häntä niellä,
Ettei raukka joutuis tuemioon,
Joutuis tuemioon!

Synkkä seuraa hiljaisuus hänt' aina
Murheen tuo se usein sydämeen,
Sanas, herra, mielehensä paina
Hengen korvin sitä kuullakseen,
Sitä kuullakseen!

Onnen orpo on aina täällä,
Harvoin kohtaa silmää säälivää.
Maailmass' on vilppi vallan päällä,
Heikointa se enin näännyttää,
Enin näännyttää.

Suojaas hänet, Herra, hellään sulje,
Käännä katsehensa Golgataan!
Häntä taluta ja kanssaan kulje,
Johda viimein taivaan kunniaan,
Taivaan kunniaan!

Vanhän laulu.

Jo saapuu vanhuus, voimat vaipuu,
Ja kuolo kohtaa kutsun tuo,
Mut heikko vain on taivaskaipuu
Ja halu päästä Herran luo.
Oi kuinkahan mä poloinen
Kaikesta vihdoin selvinen?

Kun katson taakse elämääni
Siin' omaa tointa tarkaten,
Niin kostuu silmä, painuu pääni
Ja huokaus käy huulillen!
Ja sydän huutaa: armahda,
Mua armahda, oi Jumala!

Mut Herran osuutta ja puolta,
Kun elämässäin aattelen,
Kuink' auttoi hän ja piti huolta
Mua kurittain ja korjaten.
Kun tuota mietin, aukee niin
Mun sydämeni kiitoksiin.

Niin kiitos, herra, kun Sä kannoit
 Mua halki vaarain erämaan,
 Kun etsit, kutsuit, anteeks' annoit
 Ja armahdit ain' uudestaan,
 Luo vetten puhdistavain veit
 Ja saastaisesta puhtaan teit!

Kun raskaaks' kävi vaivain taakka,
 Mä rukoilin, Sä avun toit.
 Niin uskon, että loppuun saakka
 Mua nostat, hoidat, vartioit.
 Mä turvaan Sinuun ainoaan,
 Mä heikko heikkoin auttajaan.

Sä siunaus suo työlle sille,
 Min elämässäin tehnyt oon!
 Ja polville myös nouseville
 Se siunaukseks' koitukoon!
 Kun Sulta siunauksen saan,
 Ei tyhjiään työt jää heikotkaan.

Jo saapuu vanhuus, voimat vaipuu,
 Min kuolo kohta kutsuu pois.
 Oi auta, että taivaskaipuu
 Sen mukaan hartaampi myös ois!
 Niin vihdoin vaiheist' elämän
 Mä autuaasti selviän.

Huomaamatta vanhenemme.

Elon päivät ohitsemme
Rientävät kuin unet yön,
Huomaamatta vanhenemme
Alla huolien ja työn.

Nuoren sydän, nuoren kieli
Toivosta se laulelee,
Muistoiss' elää vanhan mieli,
Huokailee tai riemuitsee.

Ashkeruus ja työ ja tarmo
Tietä onneen valmistaa,
Mutta armo, taivaan armo
Onnen täyden lahjoittaa.

Sinne nous ja nouskoon huutos
Taivaasehen päältä maan.
Jossa synti, syy ja puutos
Armost' anteeks' annetaan!

Hyvät työt myös nähdään siellä,
 Kuinka köyhää autetaan,
 Kuinka orpo-raukkaa tiellä
 Ohjataan oikeaan.

Uskollinen vähemmässä
 Hoitonsa paljon saa,
 Uskollinen elämässä,
 Hän ei pelkää kuolemaa.

Saira-an virsi.

Mä taudin kanssa taistelen,
Mä vaivain alla vaikeroin.
Mua auta, Herra armoinen,
Ett' taudin tuskat kestää voin!

Sun Jeesus-nimees vedoten
Ja kärsimyksiin Golgatan
Mä pyydän, huudan, rukoilen:
Oi pidä huolta sielustan'!

Oi, Vapahtaja laupias,
Mua holhoo, auta, armahda!
Mua ällös laske hoidostas
Daikk' kuinka kiistäis' kiusaaja!

Aut', että sielu kirkastuu
Sun kaltaisuutees kasvaen,
Kun ruumis riutuu, surkastuu,
Ja voimat vähentyvät sen!

Ja synnit kaikki pyyhki pois,
 Niit' ettet muista milloinkaan,
 Niin, että henkes tulla vois
 Min sydämeeni asumaan!

Ja kun Sä päätät juoksuni,
 Suo, että lähtövalmis oon,
 Niin että pääsen luoksesi
 Sin kirkkautes asuntoon!

Nuoren haudalla.

Sun maallinen matkasi päättyi
Kevät-aikana nuoruuden,
Mut toivossa tielle sä lähdit
Ja turvissa Jeesuksen.

Se toivo on lohtuna meillä:
Valon maassa sä tallella oot.
Ei yllätä sua elon myrskyt
Jos kuinka ne raivotkoot.

Se toivo on lohtuna meillä,
Myös yltynä taisteluhun:
Ero kestävi vain vähän aikaa,
Taas ylhäällä kohtaamme sun.

Korkealle.

Oi, sielu, ällös vainu
Sä mataluuksiin maan,
Naan nouse korkealle
Ain oloon kirkkaampaan;
Oi, sinne, missä puhkee
Suut Herran kiitokseen,
Niin sinne, missä Jeesus
Ilmestyy omilleen!

Sä nouse uskonsiivin
Laaksoista maailman
Ja kohoo korkealle
Nuorille Jumalan!
Siell' armon rintamailla
Kukoistaa elonpuu,
Totuuden viini vuotaa
Ja heelmät tulentuu.

Maass' ollen sydän saastuu
Ja sammuu rakkaus,

Ylhäältä sieluhumme
Käy Hengen uudistus.
Se taudistansa toipuu,
Sen luonto kirkastuu.
Karitsan kunniaksi
Riemuiten laulaa suu.

Min sieluni toivoo taivaaseen.

Min sieluni toivoo taivaaseen,
Iki-kirkkauteen, iki-autuuteen,
Ylös seurakuntaan riemuitsevaan,
Ylös Jeesuksen kasvoja katselemaan,
Ylös itkujen alhosta, kyynelten maasta,
Miss' synti ja saasta
Mina tahrii ja kietoo kiusauksiin
Sydän-rauhani runnellen niin.

Min sieluni toivoo taivaaseen
Pyhän rakkauden ikipaisteeseen,
Missä rauhan palmu ja elämän puu
Yhä kukkahan uuteen puskeutuu,
Ylös, pois olosuhteista kylmistä näistä
Ja itsekkäistä,
Paha tahto miss' ainian vallalla on, —
Pyhä rakkaus tunteeton.

Min sieluni toivoo taivaaseen,
Sopusoituun ja hengen-yhteyteen,

Sota synnin miss' ainiaaks' päättynyt on
Ja tunnossa rauha on loppumaton.
Mua sinne oot ohjannut syntymästä asti
Niin armahasti.
Oi herra, sun tahtosi tapahtukoon
Että voisin mä laulaa: autuas oon!

Kunnian maahan.

Isänmaa!

Sä kaanaa, sä toivojen maa.

Rauhan ja riemun ja valkeat vaatteet
Ja autuuden keuunun siell' uskova saa.

Iki yö!

Oi pitkä, oi kauhea yö!

Liekkiä, tulta ja tuonelan vaivaa —
Se tuntoas, uskoton, kalvaa ja syö.

Herätkää!

Ja ristille kiirehtikää!

Siellä on Jeesus ja armo ja autuus.
Ken sinne ei käy, iäks' itkuun se jää.

Paetkaa!

Tielt' turhuuden pois paetkaa!

Kahlees jo katkaise tushlaajapoika
Ja käy isäs luokse, hän sua odottaa!

Sieluni toivoo.

Mä toivon täältä taivaaseen
Hääjuhlaan Karitsan,
Mä ikävöitsen autuuteen
Murheista maailman.

Mä halaan herran kunniaan
Ja nuteen elämään.
Jo kylläin menoon katoonaan
Ja onneen pettävään.

Mä halaan lunastettuini luo
Duorelle Sionin.
Siell' ilon puhtaan Herran suo,
Nyt kyhvän kyynelin.

Täällä' itku kielet kammitsoi,
Siell' aina riemuitaan,
Ja voitonviirsi kirkas soi,
Ei taukoo milloinkaan.

Saan nähdä siellä Jeesuksen,
Ja iäks' loppuu yö;
Kun sitä toivoss' aattelen
Riemusta sydän lyö.

Jumalan taivaaseen.

Jumalan taivaaseen
Hurskahat pääsevät,
Ne, jotka Jeesukseen
Uskossa liittyvät,
Pääsevät vaihoista maan
Seuran riemuitsemaan,
Kasvoista kasvoihin katselemaan
Jumalan Karitsaa,
Voittajaa.

Naattehet valkeat
Hääpukunansa on,
Kasvonsa loistavat
Kuin valo auringon.
Kuin pashaa unta on vaan
Kärsimys kuoleman maan
Kasvoista kasvoihin katsellessaan
Jumalan Karitsaa,
Voittajaa.

Jumalan taivaaseen,
 Kunnalle Kaananin,
 Iäiseen autuuteen
 Mieli on mullakin,
 Murheista kuoleman maan
 Seurahan riemuitsevaan,
 Kasvoista kasvoihin katselemaan
 Jumalan Karitsaa,
 Voittajaa.

Jumalan taivaaseen
 Kaikkia kutsutaan,
 Riemuhun, kirkkauteen
 Autuutta nauttimaan.
 Kutsumus sullekin soi,
 Mullekin, mullekin oi!
 Niin kukin kasvoista kasvoihin voi
 Katsella Karitsaa,
 Voittajaa.

Sisällysluettelo.

	Siv.
Aarteit' armon askeralle	132
Ain' alhaalle jäädä mun täytyy	52
Ain' olkoon lämmin sydämenne	195
Anna anteeks' synnit mulle	32
Ei hurskautta korkeaa	117
Ei synnistä päästetä yksittäin	72
Elon päivät ohitsemme	200
Emme tiedä milloin	139
Ensin taivaanvaltakunta	76
Epäluottamus mull' omiin voimiini on	74
Getsemane, Golgata ja risti	157
Herramme Jeesuksen jalkain juureen	85
Herramme lausui	82
Herran lain ja armon oppiin	80
Herra vaatii, ettet kieltäs'	78
Herra vaiheeni säättää	103
Herää ja valvo, syntinen	124
He tahtois' riistää	83
Isän kutsua kuuntele	13
Isänmaa sä Raanaa	209
Itsekkyyden kolkot pohjatuulet	87

Jeesus kärsii ristinpuussa	89
Jo laitos vanha, laaja	161
Jo saapuu vanhuus	198
Jos sydämemme kiittää vois	26
Jos syänin kuinka kaunistais	125
Jos sä olet pappi Herran	166
Jumalan taivaaseen	214
Jälleen laulaa kristikansa	153
Kansa, joka yössä kulkee	143
Kasvattaja parhain	23
Kiitosta Herralle, ihminen	6
Kiusaaja ihmiset hurmaa	90
Kotiseudun mä luojalta	184
Kun Herra henkeäs hallitsee	95
Kun Jeesus olla saa	97
Kun tutkin pyhäin elämää	28
Kuten Israel juhlille Siioniin	151
Kuule kutsumusta	11
Käy Herraa jo nuorena	174
Käy itseäs' tutkien	127
Käy, Jeesus, asuntoomme	186
Käy kautta vaarain, vaivain	91
Käy lapsi kehtoonsa	190
Lähde löytyy, vettä on	14
Maasta maahan kulkee Herran tie	17
Me Herran omaisuutta oomme	105
Mietit, miksi sulla	50
Miks' ylpeilet sä ihminen	99
Monta kallist' tilaisuutta	111

Minua herra lyöpi vitsallaan	48
Minua kiiruhda, Jeesus	35
Minua synnin aallot ahdistaa	32
Minun elämäni epävakaa	102
Minun rintani lämmin	176
Minun sieluni toivoo taivaaseen	207
Minun sydämeni sairas	46
Minun toimeni on halpa vain	193
Mä armon rikkautta	43
Mä huono oon	101
Mä ilman Herran henkivoimaa	45
Mä kutsun sain	168
Mä kuulun laumaan	109
Mä köyhä oon	113
Mä laulan Jeesuksesta	29
Mä matkalle itseän valmistelen	141
Mä taudin kanssa taistelen	202
Mä toisin ajoin uskon	107
Mä toivon täältä taivaaseen	212
Nyt etees Jeesus mä laskeudun	178
Nyt kaikkialla päällä maan	20
Nyt miljoonat jo voivat	149
Nään kaukaa rannan rauhasian	5
Oi herää, herää, herää	8
Oi karta, väistä, viero	129
Oi kiitos Jeesus, kiitos sulle	155
Oi kuule kurjan rukous	37
Oi käy valoson	15
Oi paljon Herralla meist' on vaivaa	119

Oi riemua, kun käydä saan	148
Oi saavu, saavu sydämeen	159
Oi, sielu, ällös vaivu	205
Oi taivaan herra laupias	38
Oi äiti, äitini kultainen	191
On halu harras hengessäni	138
On kallihit Sun käskysi	31
Opas nuorten mä oon.	170
Opi lasna jo Jeesusta tuntemaan	172
Pyhään herran pelkoon	163
Ristit, pilkat, iskut, haavat	136
Saa paljon herra nähdä.	70
Sana kallis Jumalan	34
Se saapuu ystävän lailla	67
Sielu, jos tahdot sä	122
Sun alttaris juureen	69
Sun maallinen matkasi	204
Suo armos mulle, Jumala	165
Suren selkiä haasteni kulkee	41
Sä Jeesus Kristus, sä yksin	115
Sä matkamies, oi koita päästä	144
Sä siunattu Siion	146
Taas iltakellot lauantain	181
Taas kiusaaja sieluan'	65
Taas saapuvi syksy	183
Takatalvi, jälkijää	24
Teen kotiaskareita	188
Te lapset maailman, oi	130
Te lähdette kauaksi	19

Tie ainoa maailman voittamiseen	61
Uskovaiset ihmetelkää	63
Uus' päivä, uusi armokin	180
Vihamiehemme raivoo	134
Vähitellen päivän valta	22
Yhä kristitty lankee	56
Yksinään käy kuuromykkä	196
Al' anna vääräin sorron	54
Al' laske luokses' kiusaajaa	58
Allös lakkaa vaikka kaadut	121
Alä synnissä aikaasi tuhlaa	59

1158X
①

